

รวมเรื่องสั้น

เหตุผล
ของ
คนไม่เอาถ่าน

จตุกานต์ เจริญพร

รวมเรื่องสั้น
เหตุผลของคนไม่เอาถ่าน

เขียนโดย
จตุติกานต์ เจริญพร

รวมเรื่องสั้น เหตุผลของคนไม่เอาถ่าน

วรรณกรรมเยาวชน ประเภทเรื่องสั้นสำหรับเด็ก 14 ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา 2564

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด 451 ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรม
สำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เรื่องและภาพ : จุติกานต์ เจริญพร โทรศัพท์ : 084-6170393

E-Mail : jutikan.cha@outlook.com

อาจารย์ที่ปรึกษา : อ. อนุสรา ดีไหว้

ขอขอบคุณ : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์ ผศ. รพินทร (ณ ถกลาง)

คงสมบุญณ์ อ. ดร. ธันยา พิทยาพิทักษ์ อ. อนุสรา ดีไหว้

อ. พิชญา นิลรุ่งรัตนนา

แต่
เด็กน้อยในวันวาน
ใครก็ตามในวันนี้
และทุกชีวิตในวันต่อไป

ลูกอมรสองุ่น

ลมหนาวพัดผ่าน เทศกาลคริสต์มาสกลับมาเยือนอีกครั้ง ทั้งที่เพิ่งจะเข้าเดือนพฤศจิกายนได้ไม่นานแต่ครอบครัวของภัทรกลับแต่งบ้านทั้งหลังด้วยไฟประดับระยิบระยับและริบบิ้นหลากสี เขาอดประหลาดใจไม่ได้แต่ก็ยกกล้องถ่ายรูปตัวโปรดถ่ายภาพบรรยากาศอันแสนอบอุ่นเหล่านี้เอาไว้ ไม่กี่คืนก่อนบริเวณหน้าบ้านของเขาและเพื่อนบ้านรอบ ๆ ยังเป็นเหมือนบ้านผีสิงในหนังสือของขวัญที่พร้อมหลอกเด็กที่จะมาขอขนมในคืนวันฮาโลวีนอยู่เลย เขาคิดว่าพ่อของเขาคงเป็นคนต้นคิดเรื่องการตกแต่งบ้านแน่ ๆ หน้านั้นเป็นคนอินเทศกาลที่สุดในบ้านแล้วนะ

ในปีแรกที่พวกเขาย้ายมาอยู่ที่เวลส์ เมืองที่พวกเขาหลงรัก
ปักฐานเป็นเมืองขนาดไม่เล็กมากและไม่ใหญ่เกิน ผู้คนที่นี่
ใจดีกับพวกเขามาก ตอนนั้นภัทรเพิ่งอายุได้ 8 ปี เทศกาล
คริสต์มาสครั้งแรกในประเทศใหม่บ้านของพวกเขาแค่
ประดับสายไฟไม่กี่เส้นไว้ที่ต้นไม้เล็ก ๆ หน้าบ้าน แต่เมื่อ
พ่อเห็นว่าเพื่อนบ้านตกแต่งบ้านอย่างกับจะลงประกวดชิง
รางวัล ทำให้ในปีต่อ ๆ มาพ่อของเขาทุ่มเทศกแต่งบ้าน
แบบที่เรียกว่าจัดหนักจัดเต็ม ซึ่งไม่ใช่แค่ช่วงเทศกาล
คริสต์มาสแต่ไม่ว่าจะเทศกาลไหนบ้านของเขาจะเต็มไปด้วย
สีสันของเทศกาลนั้น ๆ

และในปีนี้คริสต์มาสครั้งนี้ก็เป็นคริสต์มาสครั้งที่
ที่ 6 ของเขาที่เมืองแห่งนี้

.....

ภัทรเป็นลูกคนที่ 2 จากพี่น้อง 3 คน เขาไม่ใช่คน
เรียนดีหรือมีความสามารถพิเศษที่โดดเด่น ตอนที่พวกเขา
ย้ายบ้านจากเมืองไทยมาที่นี่ เขาเป็นคนเดียวที่ร้องไห้ที่
สนามบิน พี่ชายที่อายุมากกว่าเขา 2 ปีพยายามปลอบเขา

ให้หยุดร้องด้วยขนมมากมายในขณะที่น้องสาวอายุ 3 ปี นอนหลับในอ้อมแขนของแม่ตลอดทาง เขาอดสงสัยไม่ได้ว่าทำไมมีแค่เขาที่ร้องไห้ในตอนนั้น พี่ชายของเขาไม่กลัวการเดินทางครั้งนั้นเลยหรือ ทำไมพ่อกับแม่ถึงเลือกที่จะพาพวกเขาไปอยู่ที่อีกซีกโลก ห่างไกลจากญาติพี่น้อง จากทุกคนที่รู้จัก ทำไมถึงเดินออกมาแล้วทิ้งทุกอย่างไว้เบื้องหลัง แม้จะผ่านมาแล้วหลายปี เขาก็ยังถามคำถามเหล่านั้นในใจเสมอ

ปีแรกของการย้ายถิ่นฐานมาอยู่ที่เมืองติดทะเลแห่งนี้ ก็มีแค่ภัทรอีกแล้วที่จับใช้นอนชมอยู่ที่บ้านเกือบหนึ่งสัปดาห์ พ่อกับแม่ออกไปตัวเมืองจัดการเรื่องเอกสาร ส่วนพี่ชายก็ไล่ทำความรู้จักเพื่อนบ้านในละแวกเดียวกัน เพียงแค่ 3 วันพี่ชายของเขาก็กลายเป็นเพื่อนของเด็กทั้งหมดในละแวกนั้นแล้ว

พี่ชายของเขาเป็นเช่นนี้เสมอ ไม่ว่าจะไปที่ไหนก็มักจะถูกห้อมล้อมด้วยผู้คน เป็นจุดศูนย์กลางของกลุ่มเพื่อน รวากับว่าพี่ชายของเขาเป็นดวงอาทิตย์ที่คอยดึงดูด

บรรดาดาวเคราะห์น้อยใหญ่ให้หมุนวนรอบวงโคจรพร้อม
กับเปล่งแสงมอบแสงสว่างให้กับผู้คน

ต่างกับเขาโดยสิ้นเชิง ถ้าพี่ชายของเขาเป็นดวง
อาทิตย์ เขาก็คงเป็นก้อนอุกกาบาตที่ล่องลอยไร้จุดหมาย
ในห้วงอวกาศ

แต่ภักตร์รู้ตัวมาตลอดว่าเขาไม่เหมือนกับคนอื่น ๆ
ในตอนแรกเขาไม่เก็บมาใส่ใจเพราะเขารู้ว่าต่อให้ตัวเองจะ
แปลกหรือประหลาดอย่างที่ใคร ๆ พูด เขาก็ยังมีครอบครัว
ที่รักเขาและเขาก็รักครอบครัวมากเช่นกัน ทั้งตอนที่เขายัง
อยู่ที่ไทยหรือที่นี้ จนกระทั่งเขารู้สึกว่าเขาไร้ตัวตนใน
ครอบครัวนี้ พี่ชายเล่นกีฬาเก่งเหมือนแม่ น้องสาวชอบ
ศิลปะเหมือนพ่อ ส่วนเขา...เขาไม่เหมือนใครสักคนใน
ครอบครัวนี้เลย

เขาเริ่มพูดน้อยลงและใช้เวลากับตัวเองมาก
กว่าเดิม ทุกคนเข้าใจว่าเขากำลังอยู่ในช่วงวัยต่อต้านละมั้ง
ถึงได้ปล่อยเลยตามเลย มีบ้างที่พอกับพี่ชายจะแหย่เขา
เรื่องนี้ เขารู้ว่าเขาไม่ได้ทำไปเพราะเทหรืออยากريبเป็น

ผู้ใหญ่ ดังนั้นต่อให้ครอบครัวของเขาจะถามว่าทำไมเขาถึง
เปลี่ยนไปจากเด็กที่พูดเก่งกลายเป็นคนพูดน้อยแบบทุก
วันนี้ เขาก็แค่ตอบว่าเพราะเขาโตแล้วก็แค่นั้น ไม่มีวันที่เขา
จะเอ่ยถึงสาเหตุที่แท้จริง

ช่วงสองสามปีแรกของการใช้ชีวิตอยู่ที่เมืองแห่งนี้
ภักตร์คิดว่าเขาเป็นคนเดียวที่รู้สึกเหงา แม่ยุ่งอยู่กับที่ทำงาน
พี่ชายของเขาออกไปเที่ยวเล่นกับเพื่อนที่โรงเรียนใหม่
น้องสาวกับพ่อใช้เวลาไปกับการสังสรรค์สมาคมแม่บ้าน
เลี้ยงเด็กก่อนประจำชุมชนของเขา

หากไม่นับน้องสาวของเขาที่ยังไม่ประสา เขาก็ไม่รู้
เลยว่าสมาชิกครอบครัวที่เหลือของเขาปรับตัวกับสังคม
ใหม่ได้แล้วหรือพวกเขาซ่อนความรู้สึกเก่งกันแน่ แต่เขาไม่
อยากรู้คำตอบหรอกเพราะถ้าฟังเขายังจัดการความรู้สึก
กลวงโบ๋ในใจของตัวเองไม่ได้เลย เขากลัวว่าหากเขาเอ่ย
คำถามที่สงสัยออกไปอาจจะทำให้บรรยากาศที่กำลังไปได้
ดีของทุกคนหายไป

และเขาไม่อยากเป็นสาเหตุของเรื่องแบบนั้น

จะมีแค่เขาคนเดียวที่รู้สึกว่างเปล่าก็ไม่ใช่เป็นไร
ตราบไตที่ครอบครัวยังมีความสุข เขาก็ไม่คาดหวัง
อะไรมากมายแล้ว

.....

อากาศเดือนพฤศจิกายนเย็นลงเรื่อย ๆ ลมหนาวที่
พัดผ่านทำให้เขาอดไม่ได้ที่จะล้วงกระเป๋าเสื้อโค้ตตัวหนา
เขายืนรอรถบัสที่ป้ายรถประจำทางหน้าโรงเรียน การ
คมนาคมที่นี้ถือว่าการคมนาคมที่เป็นระบบและไม่อาจ
พบเจอได้ที่ไทย เพราะรถบัสที่นี้มีตารางเวลาชัดเจนและ
สามารถเช็คได้ตลอดเวลา ที่สำคัญรถบัสมาตรงเวลาเสมอ
หรือว่าถ้าสายก็จะสายไปแค่ไม่กี่นาที หากเป็นที่ไทยแล้ว
ละก็ ทุกครั้งที่เขาต้องขึ้นรถเมล์ แม่ก็จะให้เขาเตรียมตัว
ล้วงหน้าเกือบครึ่งชั่วโมงและอาจจะมากกว่านั้นได้เพราะ
เขาไม่สามารถกะเวลาที่รถจะมาได้เลย บางครั้งเขารอเป็น
ชั่วโมงรถก็ยังไม่มาหรือขับผ่านหน้าไปเลยเพราะไม่มีพื้นที่
รับผู้โดยสารเพิ่ม ความตรงเวลาของรถบัสทำให้เขารู้สึกว่า
การย้ายมาที่นี้ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่ยั่งยืน

วันนี้ภัทรอารมณดีเป็นพิเศษเพราะมีสเตอร์เกร็ก
เพิ่งคืนข้อสอบวิชาคณิตศาสตร์ให้ทุกคนในคลาสแถมยัง
เขียนชื่อคนที่ได้คะแนนสามอันดับแรกบนกระดาน และก็มี
ชื่อของเขาในสามชื่อนั้น นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้คะแนนเยอะ
ในวิชานี้ตั้งแต่เขาขึ้นเกรดสิบ แม้ว่าเขาจะไม่ได้คะแนนเต็ม
แต่มันก็มากกว่าที่เขาเคยได้ในปีก่อน ๆ ถึงแม้ว่านี่อาจจะ
แค่โชคช่วยและอาจเป็นแค่ครั้งเดียวที่เขาได้คะแนนเยอะ
เป็นอันดับสามของคลาส แต่แค่นี้เขาก็รู้สึกดีใจมากแล้ว
เขาแกะซองลูกอมรสโปรดก่อนจะโยนมันเข้าปาก รสชาติ
ของรสอู่นั่งสังเคราะห์แผ่ซ่านไปทั่วทั้งปาก ภัทรมองใบ
ประกาศเวลาเดินทางแล้วมองที่นาฬิกาข้อมือ กวารถบัสคัน
ต่อไปจะมาถึงก็อีกตั้งเกือบ 10 นาที อากาศที่เย็นลงพร้อม
กับลมที่พัดมาเรื่อย ๆ ทำให้เขามีความคิดที่อยากจะเดิน
เข้าไปในคาเฟ่ของมิสเจนกินส์ระหว่างรอรถ

แต่เมื่อเขาตัดสินใจได้แล้วว่าจะเข้าไปหลบความ
หนาวในคาเฟ่ก็มีเสียงหนึ่งเรียกเขาเอาไว้

“หวัดดี” เสียงที่เขาคุ้นเคยดังขึ้น

ภัทรพยายามทำตัวปกติที่สุดก่อนจะหันไปหาโคลบี้ เพื่อนร่วมคลาสวิชาประวัติศาสตร์ของเขาในเทอมนี้ หนุ่มบ็อบของโรงเรียนที่เมื่อเปรียบเทียบกับเขาแล้วเขาสามารถเรียกตัวเองว่าอากาศได้เลยถ้าภัทรกับโคลบี้อยู่ใกล้กันในระยะ 10 เมตร เขาไม่เคยพูดคุยกันนอกคลาสมาก่อน (จริงๆ ในคลาสก็ไม่เคย) แต่ตอนนี้โคลบี้ทักเขา แถมยังเป็นฝ่ายทักก่อนด้วย คนอย่างเขาเนี่ยนะ

“หวัดดี” ภัทรตอบพร้อมยิ้มให้โคลบี้เล็กน้อย ก่อนจะยืนนิ่งอยู่กับที่ ความคิดที่จะไปหลบความหนาวในคาเฟ่เหมือนว่าจะถูกลมพัดไปพร้อมกับการมาของเพื่อนร่วมคลาสนี้

“...นายกำลังรอรรถอยู่หรือ?”

“อ่า ไซ้ ฉันทกำลังรอรรถอยู่นะ”

“ฉันทโคลบี้ จำฉันได้หรือเปล่า จากคลาสประวัติศาสตร์ของมิซึสแม็คเกรย์”

“จำได้สิ คนที่ติดกับอาจารย์ในคลาสเป็นประจำ”
เขาตอบก่อนที่จะเงยไป โคลบี้ยังยืนยิ้มอยู่ตรงหน้าเขา

ราวกับว่ากำลังรอให้เขาพูดต่อ

“...เรียกฉันว่าแพทก็ได้”

“โอเค แพท” โคลบี้เรียกชื่อเขาพร้อมกับรอยยิ้มที่กว้างกว่าเดิม

“จะว่าไป นายเตรียมพร้อมสำหรับสอบปลายภาค รึยัง”

“ฉันเริ่มทบทวนไปได้นิดหน่อยแล้วนะ แต่ยังไม่ถึงไหนเลย” อันที่จริงเขายังไม่ได้เริ่มหรอก แค่พูดให้ตัวเองดูดีขึ้นนิดหนึ่งเฉย ๆ

“ฉันก็เหมือนกัน แต่เริ่มไปได้นิดเดียวก็มีหลายเรื่องที่ฉันงง ทำเอาฉันปวดหัวเลยล่ะ”

“จั้น...นายสนใจมาตีวกับฉันไหม”

“ได้เหวอ” คนตรงหน้าถามเขาด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

“ได้สิ นายจะได้ไม่ปวดหัวคนเดียวไง”

“เยี่ยมเลย!” โคลบี้ยิ้มกว้างด้วยความดีใจ ทำเอาภักทรู้สึกตาพร่าไปเล็กน้อย

ก่อนที่พวกเขาจะได้พูดคุยอะไรต่อ รถบัสประจำทาง

ก็มาถึงพอดี พวกเขารอให้ประตูรถเปิดแล้วเดินขึ้นรถ โชคดี
ที่รถบัสมีฮีทเตอร์ไม่อย่างนั้นเขาคงต้องนั่งหนาวจนกว่าจะ
ถึงบ้านแน่

เขากับโคลบี้คุยกันบนรถตลอดทางกลับบ้าน เขา
แปลกใจเล็กน้อยที่ทั้งคู่พูดคุยเข้าหากันมากกว่าที่คิด พวกเขา
ชอบดนตรีแนวเดียวกัน โคลบี้เลี้ยงแมวอ้วนกับหมาแก่
ไว้ที่บ้านอย่างละตัว ภัทรชอบสัตว์มากและอยากเลี้ยงสัตว์
สักตัวมาตลอดแต่ไม่มีโอกาสสักทีเพราะน้องสาวของเขา
แพ้ขนสัตว์

โชคดีที่วันนี้บนรถบัสมีคนไม่เยอะ ไม่อย่างนั้นเขา
กับโคลบี้คงโดนสายตามองแรงให้หยุดพูดแน่ ๆ ปกติแล้ว
เขาไม่เคยต้องกังวลเกี่ยวกับอะไรแบบนี้เพราะเขาจะนั่ง
เงียบ ๆ ที่เบาะหลังสุดของรถบัสจนกว่าจะถึงบ้าน แต่วันนี้
เขาพูดและหัวเราะมากกว่าทุกวันจนเขาอดที่จะแปลกใจ
ตัวเองไม่ได้

โคลบี้กับเขาแลกเปลี่ยนเบอร์กับโซเชียลมีเดียของกันและ
กันเมื่อใกล้จะถึงป้ายที่เขาต้องลง เขาเพิ่งรู้ว่าเพื่อนใหม่

ของเขาคนนี่ต้องกลับบ้านด้วยรถบัสสายเดียวกับเขา ทั้งที่
เขานั่งรถสายนี้มาตลอด แต่จะว่าอะไรได้ เวลาเขาขึ้นรถ
เขาจะนั่งใส่หูฟังแล้วมองไปนอกหน้าต่างไม่ก็หลับ ถ้าเขา
จะไม่สังเกตเห็นก็ไม่แปลก

ป้ายไฟหน้ารถกระพริบเป็นชื่อป้ายรถที่เขาต้องลง
เขาลุกขึ้นจากที่นั่งก่อนจะบอกลาโคลบี้

“แล้วเจอกันที่โรงเรียน” โคลบี้เอ่ยพร้อมก้มบอวยยิ้ม
ตอนที่ภัทรลงจากรถบัสแล้วเขาอดที่จะหันกลับไปมองเขา
ไม่ได้แล้วก็เห็นว่าโคลบี้ก็มองเขาอยู่เหมือนกัน โคลบี้โบก
มือให้เขาพร้อมบอวยยิ้มอีกครั้ง ภัทรโบกมือตอบแล้วรีบหัน
หลังเดินเข้าไปในซอยทางเข้าบ้าน

แม้ว่าวันนี้อากาศจะหนาวในแบบที่เขาไม่ชอบ
และเรื่องที่เขาได้คะแนนวิชาคณิตศาสตร์เป็นอันดับสามจะ
ไม่มีใครในครอบครัวของเขารู้ แต่วันนี้ก็มีเรื่องดี ๆ เกิดขึ้น
หลายเรื่องจนทำให้เขาอารมณ์ดีจนต้องแกะซองลูกอมรส
องุ่นขึ้นมากินอีกเม็ด ภัทรอดที่จะฮัมเพลงโปรดของเขา
พร้อมกับเดินเข้าบ้านด้วยความสุขที่ชุ่มไปทั้งหัวใจ

.....

เพียงชั่วพริบตา ก็เข้าสู่เดือนธันวาคม อาจจะ
เพราะวันนี้เป็นวันเบงค์ฮอลิเดย์ หรือใกล้จะถึงเทศกาล
คริสต์มาส มือเย็นวันนี้เป็นมือเย็นที่ทุกคนอยู่พร้อมหน้า
พร้อมตากันในรอบสองสัปดาห์ แม่ลงมือทำอาหารให้คน
ในบ้านเอง พี่ชายของเขาชนะการแข่งขันฟุตบอลระหว่าง
โรงเรียน พวกเขาได้รับข้อความจากครูประจำชั้นของ
น้องสาวว่าเธอมีแนวโน้มที่จะได้เลื่อนชั้นเร็วกว่าเด็กคนอื่น
เพราะผลการเรียนของเธอยอดเยี่ยมเกินมาตรฐานของเด็ก
เกรดห้า และภักท...ก็มีเรื่องเซอร์ไพรส์ที่เตรียมเอาไว้ให้ทุก
คนได้ตกใจด้วย
เรียกได้ว่าวันนี้เป็นวันพิเศษวันหนึ่งสำหรับพวกเขาเลยก็ว่า
ได้

ขณะที่ภักทกำลังจะตักของหวานเข้าปาก เขาเห็น
พ่อกับแม่มองหน้ากันราวกับกำลังตัดสินใจบางอย่าง
“เด็ก ๆ แม่มีเรื่องจะพูดหน่อยจ๊ะ” แม่เอ่ยขึ้น
“ที่ทำงานของแม่กับพ่อมีโปรเจกต์สำคัญที่จะต้อง

จัดการให้เสร็จก่อนสิ้นปี ดังนั้นปีนี้เราจะไม่จัดงาน
คริสต์มาสกัน” หลังจากที่แม่พูดจบก็เกิดความเงิบไป
ชั่วขณะ เงิบที่แบบสามารถได้ยินเสียงเข้มตกได้เลย

“โอเค...จ้ะวันนั้นผมขอไปเที่ยวงานวินเทอร์วัน
เดอร์แลนด์เมืองข้าง ๆ นะฮะ” เป็นพี่ชายที่พูดทำลายความ
เงิบ

“แล้วลูกจะไปกับใคร” แม่ถาม

“เพื่อนที่โรงเรียนกับพวกทีมฟุตบอลฮะ” เขาพูด
แล้วยิ้มว่าเมื่อแม่พยักหน้าอนุญาต

น้องสาวคนเล็กเห็นดังนั้นจึงพูดขึ้น “มอลลีชวนหนู
กับพวกเพื่อนในคลาสไปฉลองคริสต์มาสที่บ้านของเธอ หนู
ไปได้ใช่ไหมคะ”

พอกับแม่มองเห็นไปมองเห็นากันก่อนจะหลุดหัวเราะ พวก
เขาคงจะกังวลกันมากเกินไปสินะ

บรรยากาศบนโต๊ะอาหารกลับมารีកครั้งอีกครั้ง
พี่ชายเล่าเรื่องการแข่งขันวันนี้อย่างออกรส ทุกคนหัวเราะ
สนุกสนาน ภัทรกัมหน้ากินของหวานในถ้วยด้วยความ

รวดเร็วก่อนจะขอตัวไปอ่านหนังสือสำหรับสอบปลายภาค

ภัทรเดินขึ้นไปห้องนอนส่วนตัวของเขา เปิดและปิดประตูอย่างรวดเร็วแล้วล้มตัวลงนอน เขาไถหน้าจอโทรศัพท์สักพักก็เห็นว่ามีข้อความส่งมาถึงเขาอยู่สองสามข้อความ ข้อความแรกมาจากโคลบี้ส่งรูปมีมแมวตลก ๆ มา 3 - 4 รูป ภัทรหัวเราะเล็กน้อยแล้วส่งสติ๊กเกอร์หัวเราะให้เขา

ตั้งแต่วันที่เจอกันที่ป้ายรถประจำทางวันนั้น ภัทรกับโคลบี้ก็สนิทสนมกันมากขึ้น พวกเขาใช้เวลาไปกับการทบทวนตำราด้วยกันและแลกเปลี่ยนเพลงให้อีกฝ่ายฟังเสมอ แม้จะมีสายตาดูคำถามว่าทำไมหนุ่มบ๊อบกับคนจิตใจถึงไปไหนมาไหนด้วยกันได้ แต่พวกเขาก็ทำเป็นไม่สนใจและทำความรู้จักกันและกันมากขึ้นกว่าเดิม

อีกหนึ่งข้อความเป็นข้อความจากน้ำของเขาที่ส่งรายชื่อผู้เข้ารอบแปดคนสุดท้ายของการประกวดภาพถ่าย สำหรับเยาวชนของพิพิธภัณฑ์บริติชมิวเซียมซึ่งมีชื่อของเขาอยู่ในทั้งแปดรายชื่อด้วย เขาสนใจการถ่ายภาพมาตั้งแต่ไหนแต่

ไรและฝึกฝีมือตัวเองอยู่ไม่น้อย น้ำของเขาที่ทำงานอยู่ใน
ลอนดอนมักจะชมภาพถ่ายของเขาอยู่เสมอ ที่เขาดัดสินใจ
ลงประกวดในครั้งนั้นก็ได้นำของเขาเป็นคนช่วยเหลือ พ่อกับ
แม่เห็นว่าลองไปก็ไม่เสียหายแต่ก็บอกกับเขาว่าอย่า
คาดหวังมากและพวกเขาก็ไม่เอ่ยถึงมันอีก

การที่เขามีรายชื่ออยู่ในแปดคนสุดท้ายเป็นเรื่อง
เซอร์ไพรส์ที่เขาอยากจะทำครบครันของเขาในวันนี้แต่เขา
กลับถูกเซอร์ไพรส์กลับเสียเองซะอย่างนั้น

ภัทรกดปิดหน้าจอแล้วหลับตาลง แม้ว่าเขาจะอ้าง
ว่าต้องอ่านหนังสือเตรียมสอบ แต่เขาก็กลับไม่สนใจที่จะ
แตะหนังสือและสมุดเลคเชอร์ของเขาเลยแม้แต่น้อย เขา
เอื้อมมือไปหยิบลูกอมรสสองถุงแต่ก็พบว่าเหลือเพียงลูก
อมรสนมรสที่เขาชอบน้อยที่สุดเสียอย่างนั้น

แม้แต่ลูกอมรสชาติที่ชอบก็ไม่มีในตอนที่เขา
ต้องการ ภัทรถอนหายใจอย่างปลงตกก่อนจะล้มตัวลง
นอนบนเตียงของเขาอีกครั้ง

.....

เช้าวันคริสต์มาสอีฟ ภัทรลืมหาดขึ้นอย่างจ้วเจียแล้ว
รู้สึกว่บ้านของเขาเจียบเกินไปก่อนจะจำได้ว่าพอกับแม่
ออกไปทำงานที่บริษัทแล้วเมื่อสองวันก่อนโดยไม่ลืมหัดที่จะ
มอบของขวัญคริสต์มาสล่วงหน้าให้พวกเขาสามพี่น้อง
น้องสาวออกไปนอนค้างคืนที่บ้านเพื่อนสนิท พี่ชายกับ
เพื่อนเดินทางไปค้างคืนที่โรงแรมของเมืองที่จัดงานวินเทอร์
วันเดอร์แลนด์ ทำให้ตอนนีภัทรได้ครอบครองบ้านหลังนี้
เอาไว้คนเดียว

การอยู่เจียบ ๆ คนเดียวแบบนี้ก็ไม่ใช่เรื่องแย่ว่าไร
นัก เขาได้กินอาหารเมื่อไรก็ได้ที่เขาต้องการ เขาได้ดูซีรีส์
เรื่องโปรดจากโทรทัศน์ในห้องนั่งเล่นที่ถ้าเป็นปกติเขาจะไม่
มีโอกาศได้ดูเลย

ฟังดูเหมือนว่เขากำลังปลอบใจตัวเองอยู่ ซึ่งก็
อาจจะจริง แต่เขาก็ไม่ได้เสียใจมากเท่ากับตอนแรกแล้ว
การกินพิซซ่าเกือบสองถาดกับดูซีรีส์มาราธอนช่วยได้เยอะ
เลยทีเดียว

กริ่ง กริ่ง กริ่ง

เสียงออกดีที่ประตูหน้าบ้านดังขึ้น เขาจำได้ว่าเขา
ไม่ได้นัดใครหรือสิ่งของอะไรไว้ เขาแปลกใจว่าทำไมถึงมี
คนมากดออดในวันหยุดช่วงเทศกาลแบบนี้ หรือว่าจะจะเป็น
พวกเด็ก แถวบ้านมากดออดแกล้ง

กริ่ง กริ่ง กริ่ง

เสียงออกดังอย่างต่อเนื่อง เมื่อภัทรเปิดประตู
ออกไปก็พบกับใบหน้าอันคุ้นเคยที่เขาไม่นึกว่าจะได้เจอที่
หน้าบ้านของเขา

“น้ำแอม!”

“คนโปรดของน้ำ!” น้องสาวของแม่และน้ำของเขา
จากลอนดอนปรากฏตัวด้วยรอยยิ้มอยู่ตรงหน้าพร้อมกับ
กระเป๋าเดินทางใบใหญ่

“น้ำมาได้ยังไงเนี่ย” พวกเขาสวมกอดกันละกัน
ภัทรช่วยน้ำของเขายกกระเป๋าเข้าไปในบ้าน

“น้ำเหาะมา...ก็ต้องนั่งรถไฟมานะสิ ถามอะไร
ตลก ๆ “

“ภัทรหมายถึง น้ำมาทำไม” ปกติแล้วหากเป็น

ช่วงเวลานี้ของเดือน น้ำของเขาควรวอยู่ในปาร์ตี้กับเพื่อนฝูง หรือออกไปเที่ยวกับคู่เดทสักคนแทนที่จะนั่งรถไฟเกือบ 5 ชั่วโมงจากลอนดอนมาที่เวสต์

“ก็น้ำคิดถึงหลาน ๆ ของน้ำไง” หญิงสาวตอบด้วย น้ำเสียงที่สูงกว่าปกติเล็กน้อย คำตอบนั้นทำให้ห้องนั่งเล่น ตกอยู่ในความเงียบ ภัทรเลิกควมองหน้าคนตรงหน้าของเขาด้วยสายตาอยากไม่เชื่อ

“โอเค ผู้ชายที่นั่นจะไปเดทกันไว้เทน้ำไปหาคนอื่น แลผมคนนั้นที่ว่ายังเป็นเพื่อนร่วมงานน้ำ จริง ๆ ก็ไม่ได้อยากหนีแต่ถ้าน้ำอยู่น้ำก็ต้องเจอหน้า 2 คนนั้น น้ำเลยตัดสินใจนั่งรถไฟ 5 ชั่วโมงมาที่นี่แทนนะ” หญิงสาวสารภาพคำตอบอย่างรวดเร็วเพราะทนสายตาคาดคั้นจากหลานชายของเธอไม่ได้

ภัทรส่ายหน้าอย่างปลงตกปนขบขัน พวกเขาช่วยกันจัดแจงของที่หญิงสาวนำมาด้วย

“ว่าแต่ทำไมบ้านเจียบจิง คนอื่นไปไหนกันหมดล่ะ” น้ำสาวของภัทรถามขึ้นขณะนำกล่องของขวัญสำหรับ

ทุกคนในบ้านไปวางไว้ใต้ต้นคริสต์มาส

มือของภรรยาที่กำลังจะหยิบผ้าห่มกับหมอนมาวางที่โซฟาซะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะตอบคำถามของหญิงสาวว่าทำไมถึงมีแค่เขาอยู่บ้านคนเดียว

หลังจากที่น้ำของเขาได้รับคำตอบก็เกิดความเงิบระหว่างคนทั้งคู่ หญิงสาวเกือบจะพูดความคิดของตนเองที่อยากจะตำหนิพี่สาวกับพี่ชายของเธอว่าทำไมถึงเลือกงานมากกว่าเวลาครอบครัว แต่เมื่อเห็นสีหน้าสลดของหลานชายของเธอแล้วเธอก็เลือกที่จะเงิบแทน

“ก็ ถ้าวางอย่างน้อยเราก็ไม่ต้องฉลองคริสต์มาสคนเดียวล่ะนะ” และสองน้ำหลานก้มหน้าก้มตาทำสิ่งที่ค้างเอาไว้ต่อ

ตลอดทั้งวันพวกเขาใช้เวลาไปกับการเล่นเกมที่หญิงสาวนำติดตัวมาด้วยแต่เพราะว่ามีผู้เล่นเพียงแค่สองคนทำให้เกมจบลงอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้พวกเขายังทำอาหารด้วยกันแม้ว่าทั้งคู่จะไม่มีใครทำอะไรเก่งเลยก็ตาม จนสุดท้ายก็ลงเอยที่สองน้ำหลานสั่งเดลิเวอรี่มาแทน

“เอ๋อใช่ น้ำเกือบล้นไปเลย” จู่ ๆ หญิงสาวก็พูดขึ้น ขณะที่ทั้งสองกำลังดูละครโทรทัศน์ที่โซฟา เธอเปิดกระเป๋าเดินทาง เธอหยิบกล่องออกมากล่องหนึ่งแล้วยื่นให้กับ หลานชาย

“ลองเปิดดูสิ”

ภักทมองกล่องที่ห่อด้วยกระดาษสีสันสดใสด้วยความสงสัยแต่น้ำของเขาแค้มให้เขา ภักทรับกล่องใบนั้นมาแล้วแกะดู

เขานิ่งค้างไปเมื่อเห็นสิ่งของที่อยู่ในกล่อง เขาไม่อยากจะเชื่อสายตาของตัวเองและหยิบแขนตัวเองหนึ่งทีเพื่อเช็คให้แน่ใจว่าเขาไม่ได้กำลังฝันอยู่

ข้างในกล่องคือกล่องวินเทจหายากที่เขาเคยพูดเอาไว้ว่าอยากได้พร้อมกับกระดาษเคลือบที่ปริ้นท์จากเว็บไซต์ของบริติชมิวเซียมที่บอกว่าภาพถ่ายของเขาเข้าบอกลูกคนสุดท้าย

“น้ำแฉ่ำ” เขาหันหน้าไปหาน้ำของเขา ดวงตาทั้งสองข้างของเขาร้อนผ่าวที่กำลังกลืนน้ำตาของตัวเองอยู่

“อันนี้ของขวัญที่มีชื่อติดในสามคนสุดท้าย ส่วน
ของขวัญคริสต์มาสค่อยเปิดพรุ่งนี้นะ” หญิงสาวยิ้มลูบหัว
หลานชายของเธอเบา ๆ

ภักตร์ปล่อยให้น้ำตาของเขาไหลในที่สุด เขาทั้ง
สะอื้นและเอ่ยขอบคุณซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนทำให้หญิงสาวอด
หัวเราะออกมาไม่ได้

กริ่ง กริ่ง กริ่ง

เสียงอดที่ประตูหน้าบ้านดังขึ้น หญิงสาวเดินไป
เปิดประตูแทนหลานชายของเธอเพราะสภาพของเขา
ในตอนนี้อันไม่เหมาะที่จะต้อนรับใครเท่าไรนัก แต่เพียงไม่กี่
อึดใจน้ำของเขาก็ตะโกนเรียกภักตร์มาที่หน้าบ้าน และเมื่อ
เขาไปถึงก็เห็นว่าเป็นโคลบี้นั่นเอง

หญิงสาวหลีกทางให้เด็กหนุ่มทั้งสองพูดคุยกัน
ตามลำพังแม้ว่าเธออยากจะถามหลานของเธอว่าไอ้หนุ่ม
เสื้อตาข่ายนี่คือใคร แต่ไปเค้นทีหลังก็ไม่เสียหาย

“แพท หวัดดี เอ่อ ฉันบังเอิญผ่านมาแถวนี้พอดีเลย
แวะมาหานะ...เดี๋ยวนะ นั่นนายร้องไห้เทร่อ เกิดอะไรขึ้น”

โคลบี้ถามด้วยความตกใจเมื่อเห็นคราบน้ำตาของภัทร

“ก็ไม่เชิง ฉันเพิ่งได้ยินข่าวดีมานะ” เขาหัวเราะเล็กน้อยแล้วยิ้มให้คนตรงหน้า โคลบี้เห็นว่าไม่มีร่องรอยความเสียใจหรือเศร้าโศกก็โล่งไป

“ว่าแต่นายมีอะไรหรือเปล่า” ภัทรเอ่ยถามโคลบี้ด้วยความสงสัย ไม่ใช่ว่าเวลานี้เขาควรใช้เวลากับครอบครัวหรือ

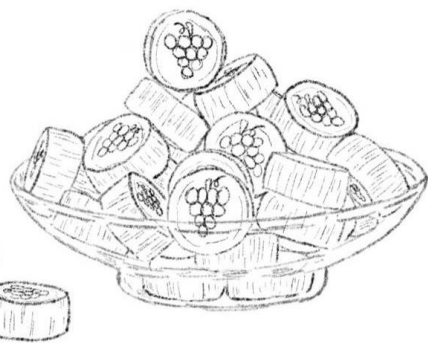
“อ่า ใช่ ฉันบังเอิญผ่านมาแถวนี้พอดีแล้วฉันจำได้ว่านายบอกว่าคริสต์มาสปีนี้นายอยู่คนเดียว ฉันเลย เออวะมาหานะ หวังว่าฉันไม่ได้มารบกวนนะ” โคลบี้พูดอย่างรวดเร็วพร้อมกับโบหน้าและหูที่แดงขึ้นเรื่อย ๆ คำพูดและท่าทางอันซัดเซินของโคลบี้ก็ทำให้ภัทรรู้สึกหัวใจเต้นแรงขึ้นและใบหน้าของตนเองกำลังร้อนผ่าว ทั้งที่เด็กหนุ่มทั้งสองอยู่ในโถงทางเดินที่มีฮีตเตอร์ทำให้บ้านทั้งหลังอบอุ่น

“ไม่หรอก นายเข้ามาข้างในก่อนสิ” ภัทรตอบแล้วเชิญคนตรงหน้าให้เข้ามาที่นั่งเล่น

คริสต์มาสครั้งนี้อาจจะแตกต่างจากคริสต์มาสใน

ครั้งก่อน ๆ แต่ภักทรปฏิเสธไม่ได้เลยว่าวันนี้เป็นวันที่เขามี
ความสุขที่สุดในรอบหลายปี

รสชาติความหวานที่เขาชื่นชอบแฉ่ซ่ากันไปทั่วทั้ง
โพรงปากแม้ว่าเขาจะไม่ได้หยิบลูกอมรสอู่นขึ้นมากินเลย
แม้แต่เม็ดเดียวก็ตาม

17.30 น.

น่านฟ้าขึ้นแล้วที่ทุกสายตาดำดจ้องมาที่เขาพร้อม
คำพูดร้ายกาจเพื่อทำร้ายเขาโดยเฉพาะ

โง่งง่า น่าเกลียด นิสัยเสีย ไร้มารยาท

ทุกคนในโรงเรียนล้วนแต่กล่าวคำพูดพวกนี้ทั้งต่อ
หน้าและลับหลังเขาเสมอ ไม่ว่าจะป็นนักเรียนด้วยกันเอง
หรือครูบางคนที่ไม่ชอบหน้าเขา ไม่ว่าจะเขาจะเดินไปทางไหน
ก็จะมีแต่คนมองด้วยสายตาเหยียดหยาม แต่เขาก็ไม่เก็บ
เอามาใส่ใจราวกับว่าคนพวกนั้นเป็นเพียงอากาศไร้ตัวตน
เขาทำเป็นหูทวนลมไม่รับฟังคำพูดใจร้ายพวกนั้น เขาต้อง

เข้มแข็งเพื่อแสดงให้คนพวกนั้นเห็นว่าพวกเขาไม่มีความหมายอะไรกับน่านฟ้าแม่แต่นิดเดียว

วันแล้ววันเล่า เขาต้องอดทนให้ได้จนกว่าเขาจะได้ออกไปจากที่นี่

แต่ทุกครั้งที่เขาส่องกระจก ภาพที่เขาเห็นนั้นไม่ต่างจากคำพูดร้ายกาจของคนที่โรงเรียนพูดถึงเขาไม่ผิดเพี้ยน เด็กชายได้แต่แค่นยิ้มให้ตัวเองอย่างสมเพช

ความพยายามตลอดหลายปีไร้ความหมายด้วยความผิดพลาดเพียงครั้งเดียว จากตัวแทนนักกีฬาของโรงเรียนสู่เด็กตัวปัญหาประจำโรงเรียน

น่านฟ้าคุ้นชินและเฉยชา เมื่อเวลาผ่านไปสักพัก เขาก็ไม่เศร้าใจเท่าเมื่อก่อนแล้ว

.....

ดาวเหนือชินแล้วที่ต้องรับฟังคำพูดร้ายกาจและคำถามจากทุกคนที่โรงเรียนใหม่ทุกครั้งที่ย้ายบ้าน

ทำไมเสื้อเธอสีซีดจาง ห่อข้าวมาทุกวันคือไม่มีเงินซื้อข้าวกินหรรอ กระเป๋าเก่ามากเลยทำไมซื้อใหม่ล่ะ

ทุกคนในโรงเรียนล้วนแต่กล่าวคำพูดพวกนี้ทั้งต่อหน้าและลับหลังเธอเสมอ ไม่ว่าจะป็นนักเรียนด้วยกันเองหรือครูบางคนที่ไม่ชอบหน้าเธอ ไม่ว่าจะเธอจะเดินไปทางไหนก็จะมีแต่คนมองด้วยสายตาเหยียดหยาม แม้ว่าเธอจะพยายามไม่เก็บคำพูดเหล่านั้นมาใส่ใจแค่ไหน คำถามจากทุกคนก็ยังคงก้องในห้วงความคิดของเธอตลอดเวลา เธอทำได้แค่ปิดปากเงียบและเสแสร้งว่าตัวเองไม่เป็นไร

วันแล้ววันเล่า ปล่อยให้เวลาไหลผ่านไปเพราะเดี๋ยวยังไงเธอก็ต้องย้ายไปที่อื่นอยู่ดี

แต่ทุกครั้งที่เรามองตัวเองในกระจก ภาพที่เธอเห็นนั้นไม่ต่างจากคำพูดร้ายกาจของคนทีโรงเรียนพูดถึง

เธอไม่ผิดเพี้ยน เด็กหญิงได้แต่แค่นยิ้มให้ตัวเองอย่างปลง
ตก

ครอบครัวของเธอไม่ได้มีเงินมากเหมือนคนอื่น แม่
ต้องพาเธอไปอาศัยอยู่กับญาติพี่น้องคนแล้วคนเล่าโดยไม่
ถามความเห็นของเธอสักครั้ง

ดาวเหนือคุ่นชินและเฉยชา เมื่อเวลาผ่านไปสักพัก
เธอก็ไม่เศร้าใจเท่าเมื่อก่อนแล้ว

.....

อาจเพราะโชคชะตาหรือพรหมลิขิต เด็กทั้งสอง
โคจรมาเจอกันในสถานที่ที่ต่างฝ่ายต่างก็ไม่คิดว่าจะเจอ
กันได้

ณ มุมหนึ่งของห้องสมุดอันเงียบสงัด หูฟังขนาด
เล็กเสียบอยู่ที่หูทั้งสองข้างของน่านฟ้า สายตาของเขาจ้อง
มองหน้าจอสมาร์ตโฟนที่กำลังเล่นวีดิโอการแข่งขันกีฬา
ฟุตบอลที่ทีมโปรดของเขาลงแข่งเมื่อคืน เขามานั่งดูที่โต๊ะ

ด้านในสุดของสมุดแบบนี้เพราะตอนนี้ในห้องเรียนของเขา
เสียงดังเกินไป คาบเสรีที่โรงเรียนให้นักเรียนศึกษาตำรา
เรียนด้วยตัวเองในอีกความหมายหนึ่งก็คือการปล่อยให้
นักเรียนทำอะไรตามใจภายในรั้วโรงเรียน

และเขาไม่อยากอยู่ฟังเสียงจากพวกคนนำรำคาญ
ที่จะทำให้อรรถรสการดูกีฬาของเขาหายไป

ช่วงบ่ายที่แสนเงียบสงบไร้คนก่อกวน ไร้คำพูดใจ
ร้ายจากผู้คนทีครั้งหนึ่งเขาเคยเรียกว่าเพื่อน

เด็กชายจดจ่อกับการแข่งขันจนกระทั่งเขาเริ่มรู้สึก
ว่าไม่ได้อยู่คนเดียวอีกต่อไป เขาเงยหน้าขึ้นมาก็พบว่า
เด็กผู้หญิงคนหนึ่งนั่งทำการบ้านอยู่โต๊ะข้าง ๆ เขาขมวดคิ้ว
เล็กน้อยอย่างรำคาญใจ เขารู้สึกว่าเคยเห็นเธอมาก่อน
น่าจะเป็นเด็กใหม่ที่เพิ่งย้ายมาอยู่ในห้องเรียนของเขา เขา
จำชื่อของเธอไม่ได้และเขาไม่เคยได้ยินเธอพูดเลยสักครั้ง
ตั้งแต่เธอย้ายมา

แต่จะยังงี้ก็ช่าง เขาก็ไม่สนหรอก

นี่เป็นมุขพิเศษของเขา นั่นหมายความว่าเขาจะ
ทำอะไรก็ได้

น่านฟ้าเบนสายตากลับไปดูหน้าจอสมาร์ตโฟน
ของตัวเองอีกครั้งและทำเหมือนว่าไม่มีใครอยู่ตรงนั้นกับ
เขาเลยแม้แต่คนเดียว

.....

ดาวเหนือเริ่มต้นวันใหม่ด้วยข่าวร้ายสองเรื่อง

เรื่องแรก เธออาจจะต้องอยู่กับญาติของเธอที่
นานกว่าที่คิดเพราะแม่ของเธอที่เพิ่งได้งานใหม่ต้อง
เดินทางไปต่างจังหวัดกระทันหัน ทำให้พวกเขาจำใจฝาก
เธอไว้กับญาติอีกสักกระยะ

เรื่องที่สอง เธอต้องเลือกกิจกรรมชมรมก่อนวัน
ศุกร์ที่จะถึงนี้ซึ่งนี่ก็วันหยุดแล้วแต่เธอก็ยังเลือกไม่ได้เสียที่

ตัวเล็กของเธอมีไม่มากนัก ชมรมที่เธอเล็งไว้เต็มหมดแล้ว เหลือเพียงชมรมกีฬาและชมรมวิทยาศาสตร์ที่เธอไม่สนใจ เมื่อตอนเที่ยงเธอตัดสินใจยื่นใบสมัครเข้าชมรมกีฬาก็เจอกับอาจารย์ที่กำลังรับมือกับนักเรียนหญิงคนหนึ่งกำลังโวยวายเรื่องคะแนนของเธออยู่ในห้องพักครูทำให้เธอต้องล่าถอยออกมาอย่างช่วยไม่ได้

ตอนนี้เธอกำลังทำการบ้านอยู่ที่โต๊ะด้านในสุดของห้องสมุด ตอนที่เธอมาถึงก็เห็นว่าโต๊ะประจำของเธอมีคนอื่นนั่งไปแล้ว ทำให้เธอต้องจำใจนั่งโต๊ะข้าง ๆ แทน

เธอลอบมองใบหน้าของเด็กชายคนนั้นก็จำได้ราวๆ ว่าเขาคือเด็กในห้องของเธอ ตัวสูงใหญ่และสายตาดุตันของเด็กชายทำให้เขาโดดเด่น แต่เธอมักจะเห็นเขาอยู่คนเดียวไม่ยุ่งเกี่ยวกับใคร

แต่จะยังไงก็ช่าง เธอก็ไม่สนหรอก

ตรงนี้เป็นมุมพิเศษของเธอ นั่นหมายความว่าเธอ
จะทำอะไรก็ได้

ดาวเหนือลงมือทำการบ้านและงานที่ค้างไว้อย่าง
ตั้งใจและทำเหมือนว่าไม่มีใครอยู่ตรงนั้นกับเธอเลยแม้แต่
คนเดียว

.....

อาจจะเพราะโชคชะตาหรือพรหมลิขิต เด็กทั้งสอง
โคจรมาเจอกันในสถานที่ที่ต่างฝ่ายต่างก็ไม่คิดว่าจะเจอ
กันได้สักครั้ง

ครั้งนี้เป็นสนามกีฬาชุมชนที่ไม่ค่อยมีใครมาใช้
น่านฟ้ามักจะมาที่นี่ด้วยชุดลาลองพร้อมกับลูกบอลคูใจ
ของเขา ส่วนมากเขาจะเล่นคนเดียว บางครั้งพี่ชายข้าง
บ้านก็จะมาเล่นกับเขาด้วยหากเขาวางจากเรียนพิเศษ ช่วง
หลัง ๆ มานี้เขาไม่ค่อยได้เจอพี่ชายคนนั้นเลย แต่เขาไม่ได้

เก็บมาใส่ใจเพราะคิดว่าพี่ชายคนนั้นอาจจะกำลังยุ่งอยู่กับการอ่านหนังสือ

เขาเดาะลูกบอลเข้าไปเข้ามา เขาชอบเวลาที่เขาได้ทำในสิ่งที่รัก มีแค่นี้ที่เขาสามารถเล่นฟุตบอลได้โดยไม่ต้องได้ยินเสียงนินทาหรือสายตามุ่งร้ายจากคนที่โรงเรียนวันนี้ได้ขี้เรียกเขาไปพบเพื่อโน้มน้าวให้เขากลับเข้าทีม ผู้ใหญ่คงจะเป็นสิ่งมีชีวิตที่ลืมนายเสียจริง ปีที่แล้วยังไม่เขาออกจากทีมโดยไม่สนใจคำร้องขอของเขา มาวันนี้กลับอยากให้เขากลับไปราวกับต้องการเขานักหนา

คำพูดที่บอกว่าเขาเป็นไอ้เด็กเวอร์ไรความสามารถ ตัวชวยทำทุกอย่างพังยั้งตั้งก้องหูเขาจนถึงตอนนี้ เขาต้องรักษาตัวเองอยู่นาน ทั้งเข้าพบแพทย์และต้องกินยามากมาย เขาต้องเห็นแม่ของเขาร้องไห้ ต้องเห็นพ่อพยายามประคับประคองครอบครัวอย่างยากลำบาก

เขาต้องกลายเป็นตัวตลกให้คนทั้งโรงเรียนรุมทึ้ง เพื่อนที่เคยบอกว่าจะเป็นกันตลอดไปกลับหันหน้าหนี จาก นักกีฬาดาวรุ่งกลายเป็นไอ้ขี้แพ้ในชั่วพริบตา

เขาไม่ตอบรับคำขอของโค้ชในทันทีและแค่ตอบไปว่าจะกลับไปคิด การพุดคุยของเขากับโค้ชวันนี้ทำให้เขารู้ว่าวันนี้เขาต้องเจอกับลูกบอลที่เขาเตะขึ้นลงตรงหน้าเป็นพิเศษ เขาไม่ได้สังเกตเลยว่าไม่ได้มีแค่เขาอยู่แค่คนเดียวที่สนามกีฬาชุมชนแห่งนี้อีกต่อไป

ดาวเหนือที่เพิ่งเลิกจากการเรียนเสริมที่โรงเรียนเดินจากป้ายรถประจำทางเข้ามาในหมู่บ้านของญาติที่เธอมาอาศัยอยู่ด้วย เด็กหญิงเดินทอดน่องอย่างเชื่องช้าราวกับไม่อยากจะกลับไปยังบ้านของญาติ วันนี้เธอยื่นใบสมัครชมรมกีฬาสำเร็จ ตอนแรกเธอไม่ได้อยากเลือกชมรมนี้เลย เพราะเธอที่ต้องย้ายไปที่อื่นคงไม่เหมาะกับชมรมที่ต้องมีความสม่ำเสมอและฝึกฝนตัวเองตลอด ไม่ใช่ว่าเธอไม่ชอบการเล่นกีฬา เธอชอบเล่นกีฬามาก ๆ และกลัวว่าเธอจะยึด

ติดกิจกรรมชมรมมากเกินไป หากเธอต้องย้ายไปอยู่ที่อื่น เธอคงจะต้องเสียใจมากแน่ ๆ เธออยากลองเล่นบาสแบบ ทีมสักครั้งแต่ทุกครั้งเธอก็ต้องย้ายโรงเรียนเสียก่อน เธออยากลองลงแข่งกีฬาในงานกีฬาสี่แทนที่จะนั่งมองนักกีฬา ทุ่มกายทุ่มใจในสนาม

บางทีพระเจ้าอาจจะเห็นว่าเวลาเธอเล่นคนเดียว มันห่วยแตกเสียจนไม่อยากให้เธอทำในสิ่งที่ชอบละมั้ง

เธอเดินมาเรื่อย ๆ อย่างไร้จุดหมายและมาหยุดอยู่ที่ทางเข้าสนามกีฬาชุมชน แทนที่เธอจะเดินผ่านไปแต่เธอก็กลับเดินเข้าไปในนั้นแทน เธออยากประวิงเวลาอีกสัก หน้อยก่อนจะกลับบ้าน ในสนามกีฬาแห่งนี้มีอุปกรณ์กีฬา ไม้ที่ขึ้นกับร้านขายของชำเล็ก ๆ เด็กหญิงนั่งลงที่เก้าอี้ได้ รมไม้เพื่อหลบแดดยามเย็นที่ร้อนแสบผิวแล้วหยิบกวาดบ้าน ที่ยังทำไม่เสร็จขึ้นมาทำต่อ แม่ว่านีจะเกือบห้าโมงครึ่งและ กำลังจะเข้าฤดูหนาว แต่ดวงอาทิตย์ก็ยังทำหน้าที่ส่องแสง

และมอบความอบอุ่นอย่างร้อนแรงไม่พัก เธอไม่ทันสังเกต
ว่ามีคนอยู่ที่สนามกีฬาแห่งนี้ก่อนเธอแล้ว

บางทีน่านฟ้าอาจจะเห็นว่าดาวเหนือนั่งอยู่ได้
ตื่นไม่ใหญ่

บางทีดาวเหนืออาจจะเห็นว่าน่านฟ้ากำลังเดาะ
บอลอยู่ในสนาม

แต่เด็กทั้งสองที่เพิ่งผ่านวันที่แสนเหนื่อยล้าจนไม่มี
เวลาแม้แต่จะสนใจวันเวลาหรือใครก็ตาม

เด็กทั้งสองไม่ได้สนใจเลยแม้แต่ชนิดเดียว

.....

กลายเป็นกิจวัตรไปแล้วสำหรับน่านฟ้าและดาว
เหนือที่ทั้งคู่จะเจอกันที่โต๊ะด้านในสุดในห้องสมุดและที่
สนามกีฬาชุมชน

ที่ห้องสมุด น่านฟ้าจะเห็นดาวเหนือนั่งทำการบ้าน
ไม่กี่อ่านหนังสือเป็นบางครั้ง ส่วนดาวเหนือจะเห็นน่านฟ้า
เสียบหูฟังสองข้างและนั่งดูวิดีโอการแข่งขันฟุตบอลไม่กี่
เปิดเพลงเสียงดังแล้วพับหลับไปซะอย่างนั้น

และที่สนามกีฬาชุมชนทุก ๆ ชั่วโมงครึ่ง น่านฟ้า
จะเห็นดาวเหนือนั่งทำการบ้านไม่กี่เล่นเครื่องเล่นบางชิ้น
ส่วนดาวเหนือจะเห็นน่านฟ้าเดาะลูกบอลอย่างชะมัดเขม้น
ไม่กี่ซ้อมเตะลูกบอลไปมากับกำแพง

ทั้งคู่รับรู้การมีอยู่ของกันและกัน แต่พวกเขาไม่เคย
พูดคุยกันสักครั้ง ไม่มีคำทักทายใด ๆ เอ่ยออกมาจากเด็ก
ทั้งสองแม้แต่คำเดียว

.....

วันนี้มีเพียงน่านฟ้าที่อยู่ทีโตะด้านในสุดของสมุด
ไม่ใช่ว่าเขาสนใจว่าทำไมเด็กหญิงถึงไม่มานั่งทำการบ้าน
เหมือนทุกครั้งหรอกนะ วันนี้ทั้งวันเขาไม่เห็นดาวเหนือทั้ง

ตอนนี้และในห้องเรียน บางที่เขาอาจไม่ทันสังเกตเพราะ
เขาใช้เวลาไปกับการฟุบหลับในห้องเรียนเป็นส่วนใหญ่ แต่
การที่เขาไม่เจอเธอในห้องสมุดอย่างที่เจอเป็นประจำก็ทำ
ให้เขารู้สึกไม่ชิน แม้เขาจะบอกว่าไม่สนใจแต่เขาก็อดที่จะ
เหลือบมองไปที่ประตูทางเข้าว่าจะมีคนเดินเข้ามาหรือไม่
แต่จนจะคาบวิชาอิสระก็ไม่มีใครเดินเข้ามาเลย

บางที่ถ้าไปที่สนามกีฬาหมู่บ้านตอนเย็นอาจจะได้
เจอกับเด็กหญิงคนนั้นที่นั่นก็ได้

เขาไม่ได้คาดหวังอะไร แต่ถ้าได้เจอก็คงจะดี

.....

วันนี้ดาวเหนือไม่ได้ไปโรงเรียน เมื่อคืนเธอคง
พักผ่อนไม่เพียงพอทำให้ตอนที่ตื่นขึ้นมาารู้สึกปวดหัว
เหมือนโดนทุบด้วยก้อนหินหนัก ๆ ญาติของเธอบอกว่าเธอ
มีไข้ ฉะนั้นวันนี้เธอควรนอนพักที่บ้านแล้วโทรลาครูประจำ

ชั้นของเธอโดยไม่ฟังเสียงทัดทานว่าเธอไม่เป็นไร แต่ญาติ
ของเธอเคยมีให้แล้วบอกให้เธอพักผ่อนเสีย

เธอไม่อยากจะเรียนและไม่อยากจะทำกิจกรรม
ชมรม ชีวิตช่วงนี้ของเธอกำลังไปได้ดี เธอเริ่มมีเพื่อนบ้าง
แล้วและแม่บอกว่าแม่จะกลับมาหาเธอในอีกไม่ช้า

พูดถึงเพื่อน เด็กชายคนนั้นเธอจะเรียกว่าเพื่อนได้
หรือเปล่านะ ไม่ได้เจอกันแบบนี้เด็กคนนั้นจะสงสัยว่าเธอ
หายไปไหนหรือเปล่า

บางทีถ้าเธอหายไปแล้วไปที่สนามกีฬาหมู่บ้าน
ตอนเย็นอาจจะเจอกับเด็กชายคนนั้นที่นั่นก็ได้

เธอไม่ได้คาดหวังอะไร แต่ถ้าได้เจอก็คงจะดี

.....

ระหว่างทางกลับบ้าน น่านฟ้านี้ถึงเรื่องที่โค้ช
เรียกเขาไปคุยให้เขากลับเข้าทีมอีกครั้งโดยคราวนี้มีอดีต

เพื่อนร่วมทีมมาขอร้องเขาด้วย พวกเขากล่าวขอโทษที่เคย
ว่าร้ายและขอให้เขากลับมาเล่นฟุตบอลให้ทีมอีกครั้ง พอ
เขาอ่านฟ้าไปพวกเขาก็เล่นได้ไม่ดีเหมือนเดิม คำพูด
เหล่านั้นทำให้ภาพความทรงจำเมื่อปีที่แล้วปรากฏขึ้นใน
ห้วงความคิด ตอนนั้นทุกคนต่างโทษว่าเพราะเขาทำให้ทีม
แพ้ หากไม่มีเขาทีมจะเล่นได้ดีกว่านี้ พวกเขาไม่ต้องการ
อ่านฟ้าอีกต่อไป

ครั้งนี้เขาไม่ได้ตอบว่าจะกลับไปคิดแต่เขาออกไป
ว่าเขาจะไม่กลับไปเล่นฟุตบอลอีกแล้ว แล้วรีบเดินออกจาก
ห้องพักรูโดยไม่สนใจเสียงเรียกของโค้ชและอดีตเพื่อนร่วม
ทีม

ต่อให้เขาจะรักการเล่นฟุตบอลมากแค่ไหนเขาก็จะ
ไม่กลับไปเล่นกับคนที่ทำให้เขากลายเป็นหมาหัวเน่าของ
โรงเรียนอย่างแน่นอน

ตัวเขาในตอนนี้มีความสุขดี

.....

หลังจากที่ได้นอนพักและกินยา ไข้ของเธอก็ลดลงไปมากและไม่รู้สึกปวดหัวเหมือนเมื่อเช้า เธอมองเวลาก็เห็นว่าใกล้จะห้าโมงครึ่งแล้ว เธอล้างหน้าตาล้างตัวเตรียมออกไปที่สนามกีฬาชุมชน หากเป็นตอนนี้เธออาจจะเจอเด็กชายคนนั้นก็ไม่ได้

วันนี้แม่โทรมาบอกว่าพวกเธอไม่ต้องย้ายไปอยู่ที่อื่นอีกต่อไป แม่และญาติได้ปรึกษากันแล้วว่าพวกเขาไม่ยอมให้เธอต้องเริ่มต้นใหม่กับชีวิตวัยเรียนหลายครั้ง แม่ฟังมาจากญาติของเธอว่าดาวเหนือดูมีความสุขมากกว่าตอนที่เจอกันครั้งแรก อีกครั้งแม่ของเธอยังได้ทำงานประจำที่นั่นแล้ว ดังนั้นพวกเธอไม่ต้องย้ายไปไหนอีก เรียกได้ว่าเป็นข่าวดีที่สุดเท่าที่ดาวเหนือได้ยินมาเลย

และนอกจากเธอจะไม่ต้องกังวลว่าจะต้องปรับตัวกับโรงเรียนใหม่ เธอยังสามารถใช้เวลาไปกับสิ่งที่เธอชอบโดยไม่ต้องกลัวว่าจะถูกพรากไปในเร็ววัน

ดังนั้นวันนี้หากเธอเจอเด็กชายคนนั้น เธอจะ
ทักทายเขาและทำความรู้จักกับเขาอย่างเป็นทางการเสียที

.....

เวลา 17:30 น. สนามกีฬาชุมชนแห่งหนึ่ง เด็กชาย
คนหนึ่งนั่งอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่พร้อมกับเล่นเกมต่อสู้อิน
ส്മาร์ตโฟนอย่างใจจดใจจ่อ เขาเงยหน้าจากหน้าจอเป็น
ระยะรากับว่ากำลังรอใครสักคนมาอยู่ และเหมือนว่าการ
รอคอยของเขาจะสิ้นสุดลงเมื่อเขาเห็นว่าเด็กหญิงคนหนึ่ง
ในชุดลาลองกำลังเดินมาในทิศทางที่เขา นั่ง เขารีบก้มหน้า
แล้วแสร้งว่ากำลังมีสมาธิอยู่กับเกมที่เล่นอยู่ แต่เหมือนมี
อะไรดลใจให้ส്മาร์ตโฟนของเขาแบตเตอรี่หมดทันทีที่
เด็กหญิงเดินใกล้เข้ามา เขาจึงหยิบลูกบอลข้าง ๆ มาเล่น
แทน

เด็กหญิงเดินมานั่งข้าง ๆ เด็กชายได้ร่วมไม้
บรรยากาศยามเย็นอันเงียบสงบ เด็กทั้งสองทำท่าทางเก๋ ๆ
กั๊ง ๆ รวากับว่ากำลังตัดสินใจเรื่องยาก ๆ เรื่องหนึ่งอยู่

เด็กชายกำลังคิดว่าจะถามถึงเรื่องที่เธอไม่มาโรงเรียนหรือชวนเธอเล่นกีฬาอะไรสักอย่างที่นี่ดี เพราะเขาเห็นว่าเธออยู่ชมรมกีฬาที่น่าจะเล่นกีฬาเป็นบ้าง

เด็กหญิงกำลังคิดว่าจะถามถึงเรื่องการบ้านที่โรงเรียนหรือถามชื่อของเขาดี แม้ว่าเธอจะเคยได้ยินชื่อของเขาเวลาเช็กชื่อในห้องเรียนก็ตามที

ลมพัดไปไม่หลากสีบนพื้นให้พัดปลิว

ท้องฟ้ายามเย็นฉาบด้วยแสงอาทิตย์สีทองทั่วฟ้า

เด็กทั้งสองหันหน้าเข้าหากันหันหน้าเข้าหากัน
เกือบจะพร้อมกันและเอ่ยคำพูดที่ตัวเองตั้งใจจะพูดเอาไว้
ออกไป

นักเรียนดีเด่น

‘ทำไมพลจะต้องมีเกรด’ คือคำถามที่เด็กหญิงคอยถามตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่าทุกครั้งที่เธอเห็นว่าวิชาที่มีแค่หนึ่งหน่วยกิตมักจะไม่ให้เธอได้เกรดเฉลี่ย 4.00 มาตั้งแต่ตอนประถมจนถึงตอนนี้ที่เธอขึ้นมัธยมต้น โพลีนไม่เคยรู้สึกเหนื่อยล้าเท่านี้มาก่อน ทั้งที่วิชานี้ควรจะเป็นวิชาที่เก็บคะแนนง่ายที่สุด แต่กลายเป็นว่าเป็นวิชาสุดหินที่ไม่ว่าเธอจะพยายามมากเท่าไรก็ไม่ได้เกรด 4.00 สักที

ดังนั้นในเทอมนี้เธอจะต้องทำให้เกรดของเธอเป็นเลข 4 และมีจุดทศนิยม 00 ให้ได้

.....

ทั้งชีวิตตลอด 15 ปีของไพลินไม่เคยมีคำว่า วันหยุดในพจนานุกรมของไพลิน วันธรรมดาก็เรียนที่ โรงเรียนทั้งในคาบเรียนปกติและคาบเรียนเสริมอย่างขยัน ซ้นแข็ง วันเสาร์อาทิตย์ก็ไม่ได้ออกไปเที่ยวเล่นอย่างไร สาระแต่ออกไปเรียนพิเศษที่สถาบันกวดวิชาชื่อดังของ จังหวัด สถาบันกวดวิชาทั้งหลายล้วนแต่ผ่านมือของเด็กหญิงมาแล้วทั้งนั้น ด้วยความขยันและตั้งใจเรียนทำให้ผลการเรียนของเธอติดอันดับ 1 ใน 5 ของชั้นปีได้อย่าง ง่ายดาย

เธอเชื่อมาตลอดว่าต่อให้วิชาต่าง ๆ จะยากแค่ไหน เธอก็จะรับมือและทำคะแนนได้ดีในวิชาที่ว่ามันจนได้ แต่ ทุกครั้งที่เธอมั่นใจว่าเธอจะทำได้เกรดเฉลี่ย 4.00 ก็จะเป็นวิชาพลศึกษาทุกครั้งที่ทำให้เธอขวดเกียรติดับตร นักเรียนดีเด่นและนักเรียนผลการเรียนดีเยี่ยม ไพลินเคย ประทับใจเรื่องผลการเรียนของเธอกับอาจารย์ประจำวิชาพล ศึกษาและฝ่ายวิชาการว่าพวกเขาออกเกรดเธอผิด รายงาน

และการบ้านที่ได้รับมอบหมายล้นแต่มีข้อมูลที่ครบถ้วน สมบูรณ์กว่ารายงานและการบ้านของเด็กคนอื่นเป็นไหน ๆ หากโรงเรียนของเธอเป็นเหมือนโรงเรียนทั่วไปเธอควรจะได้ คะแนนดีเยี่ยมไปแล้ว แต่เหตุผลนี้คงใช้ไม่ได้กับโรงเรียนที่ให้ความสำคัญกับการกีฬาเป็นอันดับ 1 อย่างโรงเรียนของเธอ อาจารย์ทั้งหลายให้เหตุผลว่าภาคทฤษฎีโพลินทำคะแนนได้ดีแต่เมื่อถึงคราวภาคปฏิบัติ เด็กอนุบาลที่ฟังหัดเดินยังทำได้ดีกว่าเธอเสียอีก

คำพูดของคุณครูทั้งหลายอาจไม่ได้ร้ายกาจอะไรมากมายก็จริงแต่ความหมายที่พวกเขาต้องการจะสื่อก็คือก็คือเธออ่อนแอและห่วยแตกมากถึงขั้นที่ว่าถ้าวิ่งแข่งกับเด็กประถมหนึ่ง เธอออกตัววิ่งเด็กคนนั้นก็ถึงเส้นชัยแล้ว

‘ครูคะ หนูไม่เชื่อว่าหนูจะได้คะแนนเท่านี้ เล่มรายงานของหนูข้อมูลแน่นแล้วก็มีแหล่งอ้างอิงที่น่าเชื่อถือ กว่ารายงานเล่มอื่นอีกนะคะ’

‘รายงานของเธอดีเยี่ยมกว่าคนอื่นก็จริง แต่วิชา
พละเป็นวิชาที่จะต้องใช้กำลังออกแรงนะ เธอเล่นไม่ผ่าน
เกณฑ์สักอย่างแล้วจะให้ครูให้เกรด 4 เธอได้ยังไง’

‘แต่ครูคะ...’

‘ครูให้เกรดเธอมากที่สุดได้แค่เกรด 3 เท่านั้น ครู
ช่วยได้มากที่สุดแล้วจริง ๆ’

ที่พวกเขาพูดมาทั้งหมดมันก็ไม่ผิด จะให้ทำยังไง
ได้ ไพลินไม่ชอบการออกกำลังกาย เธอไม่ชอบร่างกายที่
ชุ่มไปด้วยเหงื่อเหม็น ๆ อีกทั้งยังทำให้รู้สึกเหนียวเหน็บหนับ
ไปทั้งตัวอีก ด้วยความไม่ชอบใช้แรงมากและมักจะใช้เวลา
ไปกับการอ่านหนังสือเรียนทำให้ร่างกายของเธออ่อนแอยิ่ง
กว่ากระดาษเปียกเสียอีก

ไพลินบอกเล่าความคับข้องใจให้แม่ฟังเสมอว่า
หากสมมุติว่าวิชาพละเป็นคนที่มีตัวตนจริง ๆ เธอจะ
วางแผนไล่ล่ามันไปจนสุดขอบโลก หากมีเธอต้องไม่มีวิชา
พละ และหากมีวิชาพละก็ต้องไม่มีเธอ

แม่ของเธอหัวเราะทุกครั้งที่ได้ยินว่าเด็กหญิงวางแผนจะกำจัดตัวตนสมมุติของวิชาพลและบอกกับเธอเสมอว่าเธอไม่จำเป็นต้องกังวลเรื่องเกรดมากถึงขนาดนี้ก็ได้ หากเธอทำได้ดีที่สุดในแล้วก็ไม่เป็นไร แค่นี้แม่ก็รู้สึกภูมิใจกับเธอมากแล้ว คำพูดอันอ่อนโยนของแม่ปลอบประโลมจิตใจที่บอบช้ำของเธอเสมอ ทำให้หลายครั้งเธอมีคิดที่จะปล่อยวางการได้เกรด 4.00 ในวิชาพลศึกษา แต่เมื่อเธอนึกถึงคำสบประมาทว่าห่วยกว่าเด็กประถมกับเด็กอนุบาลหัดเดินแล้วก็รู้สึกเจ็บใจสุด ๆ

เช้าตรู่ในเดือนตุลาคม เด็กหญิงตื่นเช้ากว่าปกติด้วยความมุ่งมั่นแน่วแน่ว่าจะเริ่มต้นวันแรกของการปิดเทอมด้วยกันสร้างความแข็งแรงให้กับร่างกายที่อ่อนแอยิ่งกว่ากระดาษ ปิดเทอมครั้งนี้เธอไม่ลงเรียนพิเศษที่โรงเรียนกวดวิชาแม้แต่ที่เดียว เด็กหญิงตั้งใจไว้แล้วว่าเธอจะต้องลบคำสบประมาทและเธอจะต้องคว้าเอาเกรด 4.00 พลศึกษาในเทอมสุดท้ายของชีวิตนักเรียนมัธยมต้นและต้องได้เกียรติบัตรนักเรียนดีเด่นที่สมควรเป็นของเธอมาให้ได้

ไพลินลงมาข้างล่างเพื่อเตรียมตัวออกไปวิ่งที่สวน
ของหมู่บ้านก็เจอกับคุณแม่ที่กำลังเตรียมอาหารเช้า
สำหรับทั้งสองคนอยู่

“น้องลินจะออกไปไหนแต่เช้าคะ ปิดเทอมทั้งที่ไม่
นอนเอาแรงอีกสักหน่อยละ จะตื่นสายแม่ก็ไม่ว่านะ” แม่
ของเธอถามขึ้นอย่างแปลกใจ เธอเห็นว่าปิดเทอมครั้งนี้ลูก
สาวของเธอบอกว่าจะไม่เรียนพิเศษก็นึกว่าอยากจะ
พักผ่อนเสียอีก

“หนูตัดสินใจแล้วคะคุณแม่ ตั้งแต่วันนี้หนูจะ
ออกไปวิ่งคะ” เด็กหญิงตอบเสียงดังฟังชัด

แม่ของเธอก็วางมือจากทุกอย่างที่กำลังทำอยู่และ
เดินไปหาเด็กหญิงพร้อมเอามืออังหน้าผากเพื่อวัดอุณหภูมิ
และหมุนตัวเด็กหญิงเพื่อหาความผิดปกติ

“หนูไม่สบายหรือเปล่าคะ ตัวก็ไม่ร้อนนี่” ผู้เป็นแม่
มองเธอด้วยสายตากังวล

“หนูสบายดีค่ะคุณแม่ หนูแค่อยากฝึกร่างกายให้แข็งแรงเฉย ๆ ค่ะ ปิดเทอมแล้วอยู่เฉย ๆ มันน่าเบื่อหนูเลยอยากลองออกไปวิ่งดูสักครั้งค่ะ” แม้ว่าเด็กหญิงจะพูดยืนยันด้วยน้ำเสียงหนักแน่น แต่เธอก็ใช้เวลาเกือบครึ่งชั่วโมงกว่าจะทำให้แม่เชื่อว่าเธออยากจะไปวิ่งออกกำลังกายจริง ๆ

ไพลินสูดหายใจรับอากาศบริสุทธิ์ยามเช้าเข้าเต็มปอด แววดตาของเธอมืดแต่ความมุ่งมั่นมานะ เธออบอุ่นร่างกายแบบที่เคยเรียนในคาบเรียนอย่างตั้งใจ เธอเช็กเวลาและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่เตรียมเอาไว้อีกครั้ง ไม่ขาดอะไรและอุปกรณ์อยู่ในสภาพที่สมบูรณ์ แค่เริ่มต้นยังไปได้สวยงามขนาดนี้ เธอก็ไม่กังวลอะไรแล้ว

เธอตรวจเช็กตัวเองอีกครั้งและออกวิ่งไปด้วยความมั่นใจเต็มร้อย

แต่การเริ่มต้นใหม่และเป้าหมายที่จะพิชิตเกอร์ดสี เธอต้องทำได้อยู่แล้ว!

.....

บรรยากาศยามเช้าของปลายฤดูฝนทำให้หญิงสาวอายุปลายสามสิบคนหนึ่งรู้สึกอารมณ์ดีไม่น้อย แต่ไม่ใช่เพราะอากาศที่สดชื่นและเย็นสบายที่ทำให้เธอยิ้มออกมาได้ตั้งแต่เริ่มต้นวัน แต่เป็นลูกสาวของเธอตัดสินใจที่จะเริ่มทำอย่างอื่นที่ไม่ใช่การเรียนบ้างแล้ว ไม่ว่าจะเหตุผลอะไรที่ทำให้เด็กคนนั้นมีจุดมุ่งหมายอย่างอื่นนอกจากการเรียนและทำสิ่งที่ตนเองเกลียดที่สุด เธอก็พร้อมสนับสนุนลูกสาวของเธอเสมอ

เธอยิ้มเพลงเบา ๆ อย่างสุขใจในขณะที่กำลังเตรียมวัตถุดิบทำขนม แต่เมื่อเธอหมุนตัวจะไปหยิบถ้วยชามก็ต้องร้องสุดเสียงออกมาด้วยความตกใจเมื่อเห็นสิ่งมีชีวิตรูปร่างคล้ายคน (?) ที่มีผมเผ้ากระเซอะกระเซิงปิดหน้าปิดตามาพร้อมกับเสียงหอบหายใจอย่างรุนแรง

“แอ็ก มะ แอ็ก” คน (?) ตรงหน้าพยายามจะพูดอะไรบางอย่างกับเธอแต่ตอนนี้เธอไม่มีสติมากพอที่จะฟังสติฟังว่าคำพูดนั้นคืออะไร

“ว้าย!” หญิงสาวร้องขึ้นอีกครั้งเมื่อเห็นว่ามันเอื้อมมือและเดินมาหาเธอ เธอพยายามคว้าของใกล้ตัวมาเพื่อปกป้องตัวเองจนกระทั่งเธอได้ยินเสียงที่คุ้นเคยเลยออกมาจากปากของมัน

“มะ...แม่ นะ หนูเอง แอ็ก” เด็กหญิงหอบหายใจอย่างหนักหน่วงราวกับว่าเธอจะไม่มีโอกาสได้หายใจอีก

“น้องลิน!!!” แม่ว่างของในมือแล้วรีบเดินไปหาลูกสาวของตนเองด้วยความตื่นตระหนก เกิดอะไรขึ้นในระหว่างที่เด็กหญิงออกไปวิ่งอย่างนั้นหรือ หรือว่ามีอะไรมากกว่านั้น หญิงสาวอายุปลายสามสิบรู้สึกตัวเองแก่ลงไปเกือบ 10 ปีหลังจากเหตุการณ์นี้เลยทีเดียว

.....

การออกกำลังกายอย่างหักโหมทำให้ช่วงแรก
ไพลินรู้สึกปวดไปทั่วทั้งร่างกาย และถึงแม้ว่าแม่จะบอกว่า
เธอไม่จำเป็นต้องหักโหมอย่างหนักก็ได้เพราะสภาพของ
เธอราวกับซากศพเดินได้ในตอนที่ออกไปวิ่งวันแรกทำให้ผู้
เป็นแม่รู้สึกเป็นกังวลและกลัวว่าร่างกายของลูกสาวจะเป็น
อันตราย เธอเริ่มรู้สึกอยากยอมแพ้ แต่ว่าหากเธอยอมแพ้กี้
เท่ากับว่าเธอยอมแพ้เป้าหมายที่จะคว้าเกรด 4.00 และ
ตำแหน่งนักเรียนดีเด่นในเทอมสุดท้ายของชีวิตมัธยมต้น
ของเธอ

หากผลการเรียนของเธอไม่สมบูรณ์แบบก็
หมายความว่าเธอยังมีข้อบกพร่องอยู่และนั่นเป็นสิ่งที่เธอ
ยอมรับไม่ได้

เธอจะเป็นแบบนี้ไม่ได้ เธอจะทำให้คนอื่นผิดหวัง
ไม่ได้

.....

เป็นระยะเวลาเกือบ 2 สัปดาห์แล้วที่ไพลินผืนต้น
เช้าและออกไปวิ่งอย่างเอาเป็นเอาตายทุกวันโดยไม่สนว่า
ร่างกายของตัวเองจะทนไหวหรือไม่ แม่ของเธอพยายามให้
เธอเพล่า ๆ ลงบ้างและอย่าหักโหมมากเกินไป แต่
คำแนะนำในหนังสือและวิดีโอของเทรนเนอร์ใน YouTube
บอกว่าเธอทำถูกต้องแล้วในช่วงวัยของเธอ

เธอวิ่งและวิ่งไปเรื่อย ๆ โดยไม่สนสายตาเวทนา
จากผู้คนรอบข้าง เธอกำลังทำเพื่อตัวเอง ดังนั้นมันจะไม่
เป็นไร

ไม่รู้ว่าเธอคิดไปเองหรือเปล่าว่าตอนนี้พื้นกำลัง
โคลงเคลงไปมาจนทำให้เธอรู้เวียนหัว แต่อีกไม่กี่ก้าวก็จะ
ถึงบ้านแล้ว เธอจึงพยายามก้าวขาออกไปแต่จู่ ๆ โลกก็มีด
ลงและสิ่งสุดท้ายที่เธอจำได้ก็คือเสียงกรีดร้องของแม่

.....

เมื่อลืมตาขึ้นไพลินก็พบว่าเธออยู่ในที่สถานที่ที่ไม่
คุ้นเคย เพดานขาวมากจนแสบตา กลิ่นยาฆ่าเชื้ออ่อน ๆ

ทำให้ต้องเธอย่นจมูกนิด ๆ เธอเห็นสายน้ำเกลือระโยงระยางเจาะเต็มแขน เธอพยายามเพ่งสายตาก็จึงคิดว่า นี่น่าจะเป็นห้องหนึ่งในโรงพยาบาล เธอมองไปรอบ ๆ ก็สะดุดกับภาพของแม่ที่นอนฟูบอยู่ข้างเตียงและจับมือเธอไว้แน่นราวกับกลัวเธอจะหายไป เธอพยายามเรียกแม่แต่เสียงที่ออกมานั้นช่างแหบแห้งเกือบไร้เสียงอย่างน่าใจหาย ไพลินอยากจะเรียกแม่แต่กลับรู้สึกอ่อนล้ามากเหลือเกิน จนทำให้เด็กหญิงผีนตัวไม่ไหวแล้วหลับตาลงอีกครั้ง

.....

ในขณะที่กำลังจมดิ่งลงไปเบื้องแห่งความฝัน สิ่ง
ที่เธอเห็นคือภาพความทรงจำอันแสนพร่ามัวที่คุ้นเคย

เด็กหญิงวัย 9 ขวบคนหนึ่งก้มหน้าไม่สบตากับผู้
เป็นพ่อที่กำลังมองเธอสลับกับกระดาษในมือ เธอกลัว
สายตาของชายคนนั้นและหญิงชราคนหนึ่งที่นั่งอยู่
ตรงหน้า ทั้งคู่มองมาที่เธอด้วยความผิดหวังและขุ่นเคือง

"ทำไมถึงได้คะแนนแค่นี้" ชายหนุ่มถามเด็กน้อยเสียงเข้มพร้อมกับชูกระดาษข้อสอบวิชาคณิตศาสตร์ที่มีตัวเลข 28/30 ให้เธอเห็น เด็กหญิงตัวน้อยทำได้แค่เพียงก้มหน้าและกลั้นไม่ให้น้ำตาไหลออกมาเพราะไม่อย่างนั้นเธอจะถูกมองว่าอ่อนแอและเรียกร้องความสนใจ

หากเป็นครอบครัวอื่น พวกเขาคงจะชมเชยลูก ๆ ว่าเก่งกาจด้วยความยินดีหรือไม่กี่ชื่อของเล่นเป็นรางวัลที่ทำข้อสอบได้คะแนนมากขนาดนี้ แต่สำหรับครอบครัวของเด็กหญิงตัวน้อยกลับมองว่าคะแนนเกือบเต็มนี้เป็นเรื่องที่น่าผิดหวังเป็นอย่างยิ่ง

หากเก่งจริงต้องทำถูกทุกข้อ หากมีความสามารถ ต้องไม่มีข้อผิดพลาด และหากอยากได้รางวัลก็ต้องทำตัวให้มีคุณค่า

"ถ้าวันนี้ยังทำไม่เต็มที่แล้ววันข้างหน้าจะไปเป็นเจ้าคนนายคนได้ยังไง"

เด็กหญิงตัวน้อยทำได้แค่เพียงยืนก้มรับฟังคำบ่น
ของหญิงชราผู้มีศักดิ์เป็นย่าของเธอและพยักหน้ารับผู้เป็น
พ่อที่เตรียมวางแผนให้เธอเรียนเสริมเพิ่มขึ้นอย่างไร
ความรู้สึกลึก

ต้องสมบูรณ์แบบและไร้จุดต่างพร้อย

มีช้อยกเว้น ไม่มีการผ่อนปรน

แม้ว่าเธออยากวิ่งหนีไปให้ไกลใจแทบขาด

แต่ทว่าเธอก็ยังคงยืนนิ่งอยู่ที่เดิม

.....

หลังจากนอนดูอาการที่โรงพยาบาลอยู่สองคืน
ตอนนี้ไพลินกลับบ้านได้แล้ว คุณหมอมว่าร่างกายของเธอ
พักผ่อนไม่เพียงพอและใช้ร่างกายอย่างหนักในช่วง
ระยะเวลาสั้น ๆ อีกด้วย แม่มองมาที่เธอด้วยสายตาเสียใจ
ราวกับว่าสาเหตุที่ลูกสาวคนเดียวต้องเข้าโรงพยาบาลก็

เพราะคนเป็นแม่ดูแลเธอได้ไม่ดีที่ทุกอย่างเกิดขึ้นจาก
ความต้อร้อนของเธอที่ตั้งต้นทำเรื่องเกินตัว

สองแม่ลูกไม่มีใครเปิดปากพูดตลอดทางกลับบ้าน
มีหลายครั้งที่ไพลินหันไปมองแม่คล้ายอยากพูดอะไร
บางอย่างแต่ก็ต้องกลืนถ้อยคำเหล่านั้นลงไปเมื่อเห็นสีหน้า
อันราบเรียบของผู้เป็นแม่ นี่เป็นครั้งแรกที่เธออยากให้แม่
ของเธอดูว่าเธอ ดีเธอ มองเธอด้วยสายตาคิดหวัง บ่นให้
เธอหูชา อะไรก็ได้ที่ไม่ใช่การนิ่งเงียบ เพราะอย่างน้อยเธอ
จะได้รับความรู้สึกของแม่บ้าง เพียงเศษเสี้ยวก็ยังมีดี

แม้กระทั่งตอนที่ถึงบ้าน ทั้งคู่ก็แค่ช่วยกันถือ
กระเป๋าสัมภาระเข้าบ้านด้วยกันโดยไม่มีใครพูดอะไร แม่
เดินแยกตัวไปหลังบ้านอย่างเงิบงันและไม่แม่จะหันมา
มองเธอ ไพลินเดินเข้าห้องนอนของตัวเองด้วยความรู้สึก
แย่เต็มหัวใจ แต่จะทำอย่างไรได้ เธอเป็นคนทำตัวเอง

ตอนนี้ไพลินไม่รู้เลยว่าแม่กำลังโกรธเธออยู่หรือ
เปล่า โมโหเธอบ้างไหม จะเสียใจหรือผิดหวัง เธอไม่รู้เลย

เด็กหญิงล้มตัวลงบนเตียงนุ่ม สายตาจ้องไปที่
เกียรติบัตรชมเชยผลการเรียนข้างกรอบรูปของเธอกับแม่ที่
กำลังยิ้มแย้มบนชั้นวางหนังสือ ขอบตาของเธออ่อนฝ่าว
เธอเม้มปากพยายามปิดกั้นไม่ให้เสียงของเธอเล็ดลอด
ออกมาจากลำคอ แต่อารมณ์และความรู้สึกทั้งหมดที่เธอ
กำลังรู้สึกอยู่ตอนนี้มันตึกันจนในที่สุดเธอก็ส่งเสียงสะอื้น
ออกมา น้ำตาที่กลั้นเอาไว้พรingsพรูออกมาอย่างห้ามไม่ได้
หมอนใบโปรดเปียกชุ่มไปด้วยน้ำตาของเด็กสาวจนกระทั่ง
เธอผล็อยหลับไป

ภาพความทรงจำในวัยเยาว์ปรากฏขึ้นในความฝัน
ครั้งแล้วครั้งเล่าราวกับแผ่นหนังที่ถูกกรอย้อนกลับไปมา
อย่างไม่รู้จบ ภาพของพ่อที่เคียวเข็ญให้เธอมีผลการเรียนดี
เลิศเพื่อที่จะได้เดินตามรอยเท้าของเขาและภาพของย่าที่
มองว่าเธอเป็นความคาดหวังของตนโดยไม่แม้แต่จะใส่ใจ
ความรู้สึกของเด็กคนหนึ่ง

เธอได้แต่ภาวนาให้ความฝันของเธอจบลงเสียที

.....

ไพลินตื่นขึ้นอีกครั้งรอบข้างเธอก็มีแต่ความมืด
นาฬิกาติดจิทัตบนโต๊ะอ่านหนังสือเรืองแสงเป็นตัวเลข
20:48 เธอผลอหลับไปหลายชั่วโมงเลยทีเดียว เธอหิวไม่
น้อยเพราะยังไม่มีอะไรตักถึงห้องตั้งแต่ออกจาก
โรงพยาบาล กระเพาะส่งเสียงร้องโครกครากทำให้เธอ
ตัดสินใจออกไปหาอะไรกินที่ห้องครัว บรรยากาศภายใน
บ้านเงียบสงัด แม้จะมีแสงไฟสีเหลืองนวลออกมาจาก
ห้องนั่งเล่นแต่ก็ไม่มีเสียงละครโทรทัศน์เรื่องฮิตที่กำลังเป็น
กระแสให้ได้ยิน ไพลินเดินเลี้ยวและตรงไปยังห้องครัว
ก่อนที่แม่จะสังเกต

"น้องลินคะ มานั่งกับแม่ตรงนี้น้อยย่ะ" แต่คงเข้าไป
เพราะยังไม่ทันที่เธอจะได้ก้าวเข้าไปในครัว แม่ก็เรียก
เธอเอาไว้ก่อน

เด็กหญิงนั่งลงบนโซฟาตามที่แม่บอก บรรยายกาศระหว่างหญิงสาวต่างวัยทั้งสองคนยังคงอึมครึมและสิ่งที่มีมาเพิ่มคือความอึดอัดที่มากกว่าเดิม

โพลินเดาใจแม่ของเธอไม่ออกเลย ทั้งที่เป็นฝ่ายเรียกเธอมาแท้ ๆ แต่ตอนนี้กลับนั่งเงียบไม่พูดอะไรสักคำ ด้วยความหิวที่มีมาก่อนหน้าบวกกับความวิตกกังวลก่อตัวขึ้นทำให้เธอมวนท้องจนอยากอาเจียน เธออาจจะคิดไปเองแต่เธอก็หมายความว่าบอกจริง ๆ

“น้องลिनรู้ไหมคะว่าแม่ตกใจมากแค่ไหนตอนที่เห็นหนูล้มลงไปต่อหน้าต่อตา” แม่ของเธอพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบราวกับประโยคที่เพิ่งพูดออกมาเป็นเรื่องธรรมดาที่สามารถพบเห็นได้ทุกวัน

“ตอนแรกแม่ก็ไม่ได้อยากรู้หรอกนะคะว่าทำไมจู่ ๆ หนูถึงอยากวิ่งเพราะแม่คิดว่าอย่างน้อยหนูก็สนใจอย่างอื่นนอกจากเรื่องเรียนบ้างแล้ว” เธอหยุดพูดแล้วสูดหายใจเข้าเต็มปอดและพยายามไม่ให้เสียงของเธอสั่นเครือ

“แต่หลังจากวันที่หนูเป็นลมจนเข้าต้องเข้า
โรงพยาบาล แม่เลยอยากรู้ว่าทำไมหนูต้องผื่นตัวเองเกิน
ตัวแบบนี้คะ” จนถึงตอนนี้อยู่เป็นแม่ก็ยังเสียใจที่เธอไม่เอ่ย
ถาม เธอเอื้อมมือไปจับมือลูกสาวของเธอ

“บอกแม่หน่อยได้ไหมคะ”

ไพลินก้มหน้านิ่งและไม่ตอบคำถามของแม่ เธอไม่
กล้าที่จะบอกเหตุผลว่าทำไม เธออยากจะทำมันไว้เป็น
ความลับตลอดไป แต่เมื่อเธอเห็นว่ามือของผู้เป็นแม่สั้น
ไหวเล็กน้อยนั้นทำให้เธอรู้สึกแสบไม่บ่อย

“...หนูคิดว่าถ้าหนูวิ่ง หนูจะแข็งแรงขึ้น จากนั้นหนู
ก็จะเล่นกีฬาได้ดี แล้วหนูอาจจะได้คะแนนที่ดีในวิชาพล
ด้วย” ไพลินพูดขึ้นหลังจากที่เงยไปนาน

“แต่หนูคิดว่าตอนนี้หนูคงทำแบบนั้นไม่ได้แล้ว”

“หนูแค่อยากได้เกรดสี่วิชานี้บ้าง หนูอยากเป็น
นักเรียนดีเด่น แต่หนูไม่เคยทำได้เลย หนูทำให้ทุกคน

ผิดหวัง” เด็กหญิงพรั้งพรูความอัศจรรย์ในใจไม่หยุด แต่เมื่อเห็นว่าแม่ยังคงนั่งเงียบเธอก็หยุดพูดไป

ไพลินยังคงก้มหน้าค้างซิดอก เธอไม่กล้าสู้น้ำแม่ของเธอ ตอนนี้เด็กหญิงพยายามอย่างที่สุดที่จะไม่ร้องไห้ออกมา

“แม่ไม่เคยผิดหวังในตัวหนู” ไพลินคาดไม่ถึงว่าแม่ของเธอจะพูดขึ้นด้วยประโยคที่เธอไม่เคยได้ยินมาก่อนในชีวิต ทำให้เธอเงยหน้ามามองแม่ของเธออย่างรวดเร็ว สิ่งที่เด็กหญิงเห็นไม่ใช่ใบหน้าบึ้งตึงหรือสายตาคาดโทษแต่เป็นรอยยิ้มอ่อนโยนของแม่ แม่ยกมือมาลูบแก้มของเธออย่างแผ่วเบา

“น้องลินฟังแม่นะ สิ่งแม่ต้องการสำหรับหนูคือการที่หนูมีความสุข ทำในสิ่งที่อยากทำ และเติบโตอย่างแข็งแรง” ถ้อยคำปลอบประโลมหัวใจจากผู้เป็นแม่ สั่นคลอนความรู้สึกของเด็กหญิง ยิ่งเห็นใบหน้าแต่มีรอยยิ้มของแม่เธอก็ยิ่งกลั้นน้ำตาได้อย่างยากลำบาก

“ถึงตอนนี้แม่จะต้องเลี้ยงดูหนูคนเดียวแต่แม่
สัญญาว่าแม่ทำเต็มที่ไม่ให้อายใคร แม่อยากให้เห็นหนูใช้ชีวิต
อย่างมีความสุขก็พอค่ะ” แม่พูดต่อและยังคงมองเธอด้วย
สายตาอันแสนอ่อนโยน

“ไม่ต้องได้เกรดสี่ก็ได้ ไม่เป็นไรเลย”

“ไม่ต้องเป็นนักเรียนดีเด่นหรือเรียนให้เก่งที่สุดก็ได้
เกรดก็แค่ตัวเลข การเรียนนะ ไม่ใช่ทุกอย่างของชีวิตนี่นะ”

แม่ของเธอโน้มตัวแล้วโอบกอดเธอเอาไว้ในอ้อม
แขนเล็ก ๆ ค่ะ นั่น ตอนนีไพลินไม่เห็นว่แม่ของเธอกำลังทำ
สีหน้าแบบไหนเพราะสายตาของเธอพร่ามัวไปด้วยหยาด
น้ำตาที่ไหลออกมาอย่างไม่ขาดสาย แม่กระชับอ้อมกอด
แล้วพูดต่อว่า

“หนูคือความภาคภูมิใจที่สุดในชีวิตของแม่นะคะ”

สิ้นสุดคำพูดของผู้เป็นแม่ ไพลินก็ไม่อาจกลั้นเสียง
สะอื้นของตัวเองเอาไว้ได้อีกต่อไป เด็กหญิงปล่อยโฮแล้ว

กอดแม่ของเธอแน่นพร้อมกับกล่าวขอโทษและขอบคุณแม่
ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ทั้งชีวิตของไพลินถูกปลูกฝังให้ต้องเป็นทีหนึ่ง ต้อง
เรียนเก่งที่สุด ต้องเป็นคนที่มีสมบุรณ์แบบ เพราะพ่อและย่า
ของเธอคาดหวังในตัวเธอจนเธอรู้สึกเหมือนกำลังถูกคนทั้ง
คู่กดให้จมน้ำที่มองไม่เห็น จนในที่สุดแม่ก็พาพวกเธอ
ออกมาจากวังวนความคาดหวังของพ่อกับย่าก่อนที่มันจะ
ทำร้ายไพลินไปมากกว่านี้ แต่แม้ว่าจะไม่มีพ่อกับย่าคอย
ควบคุม เด็กหญิงยังคงได้ยื่นคำพูดและความคาดหวังจาก
คนทั้งคู่อยู่เสมอ

จนกระทั่งเธอได้ยินคำว่า 'ไม่ต้องเรียนเก่งก็ได้' กับ
คำว่า 'แม่ภูมิใจในตัวหนู' ทำให้เชือกที่ผูกเธอไว้กับอดีต
ขาดลง

เป็นครั้งแรกที่เธอรู้สึกโล่งอกอย่างบอกไม่ถูก
และตอนนี้เป็นครั้งแรกที่เธอรู้สึกหายใจได้เต็ม
ปอดเสียที

แมวสามสี

อาทิตย์รู้สี่กประหม่า

นี่เพิ่งเข้าสัปดาห์ที่สามที่โรงเรียนใหม่แห่งนี้ เขายังจำชื่อและหน้าของเพื่อนในห้องไม่ครบ ยังจำตำแหน่งห้องเรียนวิชาต่าง ๆ ไม่ได้ทั้งหมด แต่โชคดีที่เพื่อนในห้องใจดีกับเขามาก เวลาที่เขาจำชื่อของใครไม่ได้พวกเขาก็จะบอกชื่อของตัวเองอีกครั้งพร้อมรอยยิ้มอบอุ่น เวลาเดินไปห้องเรียน เพื่อนในห้องของเขาก็จะลุงเขาไปด้วยกันเสมอ เวลาที่อาทิตย์พูดอะไรพวกเขา ก็ยินดีรับฟังอย่างอดทน เพื่อนหลายคนใจดีกับเขามาก เวลาที่เขาตามบทเรียนใน

ห้องเรียนไม่ทันก็มักจะช่วยเหลือเขาด้วยการให้ยืมสมุดจด
สรุปบทเรียนเสมอ แม้แต่พวกอาจารย์ ทุกครั้งที่เจอเขาก็
มักจะถามว่าเขาปรับตัวกับโรงเรียนใหม่ได้หรือยัง มีปัญหา
อะไรในห้องเรียนหรือเปล่า ไม่เข้าใจบทเรียนตรงไหน
สามารถถามอาจารย์ได้ตลอดเวลา เขาตั้งใจที่มีคนคอยใส่
ใจมากมายขนาดนี้ ตอนแรกเขานึกว่าตนเองจะมีช่วงเวลา
ยากลำบากที่โรงเรียนใหม่เสียอีก กลายเป็นว่าทุกคนที่นี้
ต้อนรับเขาและทำให้เขาไม่รู้สึกลดเดี๋ยวอย่างที่เคยคิด

แต่แม้ว่าทุกคนจะใจดีกับเขามาก แต่เด็กชายอายุ
15 ปีก็ยังไม่รู้สึกไม่คุ้นชินอยู่ดี

ตอนนี้เขากำลังนั่งอยู่ในห้องเรียนเงียบ ๆ ช่วงพัก
เที่ยง มือถือหนังสือการ์ตูนเล่มโปรดที่เพิ่งยืมมาจาก
ห้องสมุด อาทิตยที่กำลังจมดิ่งไปกับเรื่องราวการผจญภัย
อันน่าตื่นเต้นก็ถูกขัดด้วยการมาของเพื่อนในห้องคนหนึ่ง
เขาไม่อาจเรียกได้เต็มปากว่าเพื่อนเพราะเขาไม่ได้อยากทำ
ความรู้จักกับคนตรงหน้าเลย

“เห็นนายอ่านเรื่องนี้ทุกเที่ยงเลย สนุกเหวอ” เพื่อนคนนั้นถ้าจำไม่ผิดน่าจะซื้อสายไหม เเขอนั่งลงตรงข้างอาทิตย์หลังกลับมาจากร้านสหกรณ์โรงเรียน สายไหมและคนอื่น ๆ มานั่งกินข้าวเที่ยงกับเขาได้ 2-3 วันแล้ว

“...ก็สนุกดี” อาทิตย์ตอบแล้วพยักหน้าน้อย ๆ เพื่อนคนอื่นมองหนังสือการ์ตูนในมือของเขาอย่างสนใจเช่นเดียวกัน ทุกคนเริ่มพูดถึงหนังสือเล่มโปรดบางคนบอกว่าชอบหนังสือนิยายมากกว่า บางคนก็พูดว่าหนังสือการ์ตูนสนุกกว่าเป็นไหน ๆ บรรยายกาศบนโต๊ะครั้นตรงด้วยการพูดคุยของเหล่าเด็ก ๆ ที่ถกเถียงเรื่องไร้สาระอย่างสนุกสนาน อาทิตย์เห็นว่ามีเพื่อนคนหนึ่งหยิบข้าวกล่องออกมา

“ข้าวกล่องน่ากินมากเลย เธอทำเองเหวอ” อาทิตย์ถามเพื่อนคนนั้นแล้วมองไปที่ข้าวกล่องสีส้มน่ารักประทาน

“เปล่าหรือก แม่เราทำให้นะ” เพื่อนคนนั้นตอบด้วยรอยยิ้มน้อย ๆ อย่างมีความสุขราวกับว่าเธอภูมิใจกับข้าวกล่องในมืออย่างมาก

“โอ้โห กับข้าววันนี้ก็อลังการอีกแล้ว” เพื่อนคนอื่นเอ่ยปากชมเมื่อมองเห็นเมนูอาหารที่ดูดีกว่าอาหารในโรงอาหารหลายเท่าในข้าวกล่องของเพื่อนคนนั้น

“แม่เราทำข้าวกล่องให้เป็นประจำเลย แต่เราก็ทำเองบ้างถ้าแม่ยุ่ง” เพื่อนคนนั้นตอบอย่างเขิน ๆ หากเป็นเมื่อก่อนทุกคนคงจะถามเธอว่าทำไมถึงห่อข้าวกล่องมาโรงเรียน ไม่มีเงินซื้อข้าวหรือ แต่ตอนนี้ทุกคนมองว่าการห่อข้าวมาโรงเรียนเป็นเรื่องที่น่าอิจฉาเพราะนั่นหมายถึงว่ามีคนคอยใส่ใจอาหารการกินและทำอาหารให้เราด้วยความรัก

“ดีจังเลยนะ” อาทิตย์พึมพำกับตัวเองเบา ๆ

ข้าวกล่องของเพื่อนคนนั้นเป็นข้าวกล่องที่ดีไม่น้อยและดูก็รู้เลยว่าคนทำใส่ใจกับวัตถุดิบเป็นอย่างมากทำให้เขารู้สึกอิจฉานิดหน่อย ไม่ใช่ว่าอาหารของโรงเรียนรสชาติแยءแต่อย่างใด แต่เขานึกถึงเมื่อก่อนที่มีคนคอยทำข้าวกล่องแสนอร่อยให้เขาทุกครั้งที่ไปโรงเรียน

แต่ตอนนี้ไม่มีอีกแล้ว

.....

ตั้งแต่ว่แม่ของอาทิตย์จากไปด้วยโรคร้าย เขาก็อยู่กับพ่อแค่สองคนมาโดยตลอด ไม่มีญาติพี่น้องที่ไหนอีก พ่อเป็นคนเข้มแข็งและเป็นพ่อที่ดีที่สุดในโลกของอาทิตย์ พ่อทำงานหนักเพื่อเลี้ยงดูเขาอย่างขยันขันแข็ง แม้ว่าพ่อจะวุ่นอยู่กับงาน แต่พ่อก็มีเวลามาอยู่กับเขาเสมอทุกวันหยุดสุดสัปดาห์ พวกเขาจะออกไปเดินขึ้นดอยด้วยกันเป็นบางครั้ง หรือดูภาพยนตร์เรื่องโปรดด้วยกันที่บ้าน

พวกเขาเป็นพ่อลูกที่สนิทสนมกันคู่หนึ่งเลยก็ว่าได้
แม้ว่าช่วงนี้พ่อจะอยู่อยู่กับที่ทำงานเป็นพิเศษและไม่ค่อย
ใช้เวลากับเขามากเท่าก่อนหน้านี้ แต่พ่อก็ยังเป็นพ่อที่เขา
เคารพที่สุดเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน

.....

เมื่อเขากลับถึงบ้านก็พบว่าพ่อยังไม่กลับมา ที่
ตู้เย็นมีกระดาษเขียนไว้ด้วยลายมือของพ่อว่า ‘อย่าลืมให้
อาหารไอ้เหมียว:)’ กับ ‘ถ้าหิวก็โทรสั่งข้าวมากินเลย ไม่ต้อง
รอพ่อ’ อาทิตย์หัวเราะเล็กน้อยแล้วหยิบมือถือออกมาดู
ข้อความ ถ้าพ่อถึงขั้นต้องเขียนข้อความแล้วแปะไว้แบบนี้
แสดงว่างานวันนี้คงจะยุ่งมาก เขาลองกดเบอร์ของพ่อและ
โทรออกก็พบว่าพ่อไม่รับสายแต่อย่างน้อยพ่อก็รู้แล้วว่าเขา
กลับมาถึงบ้านแล้ว

ตอนนั้นเอง อาทิตย์รู้สึกที่กำลังถูกอะไรบางอย่าง
นิ้วเนี่ยอยู่ที่ข้อเท้า เมื่อเขาก้มลงไปมองก็เห็นก้อนขนก้อน
หนึ่งกำลังร้องเหมียว ๆ แล้วถูตัวพันแข้งพันขาเขาอย่าง

ออกอ่อน แมวของเขานั่นเอง อาทิตย์ก็มัวตัวลงไปอุ้มเจ้า
แมวด้วยความเอ็นดู มันเป็นแมวสามสีที่เขากับพ่อเจอ
ระหว่างทางกลับบ้านเมื่อไม่กี่วันก่อน เมื่อเห็นดวงตากลม
โตของเจ้าแมวน้อย พ่อก็ตัดสินใจเลี้ยงมันทันทีพร้อมกับตั้ง
ชื่อมันว่า เหมียว อาทิตย์รู้สึกว่ามันเป็นชื่อที่สิ้นคิดมากแต่
เมื่อพ่อตัดสินใจไปแล้วเขาก็เปลี่ยนอะไรไม่ได้

เขาทำการบ้านและงานที่ค้างไว้เสร็จหมดแล้วและ
ให้อาหารเจ้าเหมียวเรียบร้อยอย่างที่พ่อบอก เขายังไม่ค่อย
หิวเท่าไรเลยหยิบซองขนมในตู้มากินเป็นอาหารมือเย็น
แทน เมื่อทำทุกอย่างที่ได้รับมอบหมายเรียบร้อยเขาก็ล้ม
ตัวนอนลงบนโซฟาพร้อมกับกอดเจ้าแมวสามสีตัวจิ๋วที่เล่น
ซุกซนไม่หยุด เจ้าแมวน้อยใช้เขี้ยวเล็กงับมือเขาราวกับว่า
เขาทำให้มันรำคาญ ในขณะที่เขายังเล่นอยู่กับเจ้าเหมียว
พ่อของเขาก็กลับมาพอดี

พวกเขาสองพ่อลูกนั่งกินมื่อตึกด้วยกันหน้าทีวีแล้ว
พูดคุยแลกเปลี่ยนว่าวันนี้เป็นอย่างไรบ้าง งานวันนี้ยุ่งมาก

หรือเปล่า ที่โรงเรียนเป็นอย่างไรบ้าง บ้านที่เคยเจียบตอนนั้นก็
ก็มีเสียงของพวกเขาคอกลูกและเสียงนักร้องขายงานข่าวใน
ทีวี

‘...ข่าวภาคค่ำวันนี้ เมื่อเวลา 15.40 น. ทางสถานี
ตำรวจภูธรจังหวัดเชียงใหม่ได้รับแจ้งอุบัติเหตุรถยนต์พลิก
คว่ำ ตรวจสอบแล้วว่ามีผู้บาดเจ็บ 3 และเสียชีวิต 1...’

เสียงนาฬิกาแจ้งเตือนที่ข้อมือดังขึ้น อาทิตย์เห็น
ว่าใกล้ถึงเวลาเข้านอนเลยขอตัวและบอกราตรีสวัสดิ์พ่อ
เขามักจะนอนดึกกว่าที่ควรทุกครั้งถ้าไม่มีเสียงนาฬิกาแจ้ง
เตือนและหากเขานอนดึก เขาก็จะตื่นสายและไปโรงเรียน
ไม่ทัน โดยเฉพาะหลังจากที่แม่จากไป เขาก็พยายามนอน
ให้ตรงเวลาเพราะว่าเขาไม่มีคนมาคอยปลุกหากเขาตื่น
สายอีกต่อไปแล้ว

.....

อาทิตย์ปรับตัวกับโรงเรียนใหม่ได้แล้ว เขาและเพื่อนใหม่นั่งกินอาหารกลางวันด้วยกันจนเป็นกิจวัตรไปแล้ว เขาเปิดใจให้เพื่อนใหม่มากกว่าเดิม พวกเขาพูดคุยถึงเรื่องที่ชอบ แลกเปลี่ยนความเห็นเกี่ยวกับหนังสือการ์ตูนเล่มใหม่ที่เพิ่งวางจำหน่าย ทว่าวันนี้ เพื่อนของเขาที่ชื่อว่า สายไหมกลับขาดเรียนและไม่มีใครรู้ว่าทำไมเธอถึงไม่มา อาทิตย์ส่งข้อความไปหาเธอแต่ก็ไม่มีการตอบกลับ เขาจึงตัดสินใจจะไปหาเธอที่บ้าน เพราะตอนนี้สายไหมกลายเป็นเพื่อนสนิทของเขา และเขารู้สึกเป็นห่วงเพื่อนสนิทของเขา

หลังจากเลิกเรียน อาทิตย์ส่งข้อความไปบอกพ่อว่าเขาจะบ้านของเพื่อนและอาจจะกลับบ้านช้านิดหน่อย เขาถามที่อยู่ของสายไหมจากเพื่อนคนอื่นที่เป็นห่วงสายไหมแต่ไปหาไม่ได้เป็นที่เรียบร้อย จริง ๆ แล้วเขาควรจะถามเธอเอาไว้ตั้งแต่แรกแต่เขาก็ดันลืมไปเสียได้ เขาเป็นตัวแทนของกลุ่มเพื่อนเพราะคนอื่น ๆ มีธุระต้องไปทำหลังเลิกเรียน เขารู้ว่าเพื่อน ๆ ไม่ได้โกหก เพราะอาทิตย์เคยเห็น

ว่าพวกเขาออกไปทำงานอาสาที่ศูนย์วัฒนธรรมของ
จังหวัดอยู่เป็นประจำ

เมื่อเขาไปถึงหน้าบ้านของสายไหมเขาก็ลองโทร
เข้ามือถือของเธอ และครั้งนี้เพื่อนของเขาก็ตรับสาย

"ฮัลโหล" เพื่อนของเขาพูดด้วยน้ำเสียงอู้อี้

"อ่า หัวดีสายไหม นี้อาติตย์นะ" อาติตย์รู้สึก
ประหลาดใจเมื่อได้ยินเสียงที่คล้ายกับกำลังร้องไห้ของ
เพื่อนของเขา

เขาได้ยินเสียงสูดน้ำมูกพืดพืดจากปลายสาย "...
หัวดี นายโทรมามีอะไรหรือเปล่า"

"ก็...เราเห็นว่าวันนี้เธอไม่มาโรงเรียนเลยเป็นห้วง
นิดหน่อย เธอช่วยมาเปิดประตูให้เราหน่อยได้ไหม ตอนนี้
เราอยู่หน้าบ้านเธอนะ"

"...อืม รอแป็บหนึ่งนะ" อีกฝ่ายกวาดวงสายไป
อาทิตยยืนรอได้ไม่นาน เพื่อนของเขาก็ออกมาเปิดประตูให้
ด้วยใบหน้าหม่นหมองและดวงตาสองข้างที่ขี้มาจากการ
ร้องไห้ อาทิตยตกใจที่เห็นเพื่อนในสภาพแบบนั้นแล้วถาม
เธออย่างลนลานว่าเกิดอะไรขึ้น

เมื่อถูกถามแบบนั้น น้ำตาที่เพิ่งหยุดไหลก็ไหล
ทะลักออกมาราวกับเขื่อนแตก อาทิตยตกใจมากกว่าเดิม
เขากระวนกระวายทำอะไรไม่ถูกจึงได้แต่พยายามให้เธอ
หยุดร้องไห้

เวลาผ่านไปเกือบหนึ่งชั่วโมงพอดีกับที่พ่อกับแม่
ของสายไหมกลับมาพอดี สายไหมหยุดร้องไห้ได้ในที่สุด
เธอคุมสติตัวเองได้แล้วและบอกสาเหตุที่ตนไม่ไปโรงเรียน
วันนี้ แฟนหนุ่มต่างโรงเรียนของเธอบอกเลิกกับเธอแล้วไป
คบกับเด็กในโรงเรียนเดียวกันหลังจากที่คบกับสายไหมมา
เกือบสามเดือน

อาทิตยารู้สึกเห็นใจสายไหมไม่น้อย เขาทำได้แค่ตอบ
บ่าให้กำลังใจเพื่อนของเขาเท่านั้น

แม่ของสายไหมกอดปลอบสายไหมพร้อมกับพูด
ว่าเธอจะไม่เป็นไร และนั่นทำให้อาทิตยารู้สึกอยากจะเป็น
หน้าหนีจากภาพตรงหน้าเหลือเกิน เมื่อมั่นใจว่าเพื่อนของ
เขาไม่เป็นอะไรมากแล้ว อย่างน้อยตอนนี้เธอก็ไม่ได้อยู่คน
เดียวอีก เขาเลยขอตัวกลับบ้าน พ่อและแม่ของสายไหม
ชวนให้เขาอยู่กินมื้อเย็นด้วยกันก่อนแต่เขาก็ปฏิเสธแล้ว
อ้างว่าต้องรีบกลับไปให้อาหารแมว

อาทิตย์เดินออกมาด้วยหัวใจหนักอึ้ง เขาไม่ควร
อิจฉาเพื่อนที่กำลังทุกข์ใจเลย แต่ภาพสายไหมกับแม่ของ
เธอทำให้เขารู้สึกอยากร้องไห้ขึ้นมาเสียอย่างนั้น

.....

เมื่อเขากลับถึงบ้านก็เข้าบ้านไปโดยไม่สนว่า
รองเท้าที่เพิ่งถอดออกไปจะอยู่ไม่เป็นที่เป็นทางอย่างที่ควร
สิ่งแรกที่เขามองหาก็คือพ่อ

เขาตะโกนเรียกพ่อแต่ไม่มีเสียงตอบกลับ เขาไม่
สนใจเจ้าเหมียวที่เขาหิ้วมาดูไกลดด้อนนที่ขาของเขา วันนี้
พ่อก็กลับบ้านช้าเช่นเคย เขาไม่เคยรู้สึกเสียใจที่พ่อกลับ
บ้านช้าเช่นนี้มาก่อน เขาอยากให้พ่ออยู่ข้าง ๆ เขาตอนนี้
อาทิตยจึงตัดสินใจโทรหาพ่อ แต่พ่อกก็ไม่รับสาย หากเป็น
ปกติเขาคงจะกดวางสายไปแล้ว แต่ครั้งนี้เขารอให้พ่อ
รับสายจนกระทั่งสายหลุดไป เขาจะส่งข้อความบอกให้
วันนี้พ่อกลับบ้านเร็วกว่าเดิมได้ไหม

การที่อาทิตยทั้งโทรหาและส่งข้อความไปหาพ่อ
ของเขาเป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นมานานมากแล้ว ตอนนี้เขา
ทำได้แค่รอให้พ่อกลับมา เจ้าเหมียวเหมือนรับรู้ว่าเขากำลัง
รู้สึกอย่างไรก็ปีนมานั่งบนตักของเขาแล้วซุกตัวอยู่อย่างนั้น

เวลาผ่านไปไม่นาน แค่ 15 นาทีต่อมาก็มีเสียง
ข้อความดังขึ้น อาทิตย์ก็มองหน้าจอมือถือก็เห็นข้อความ
ของพ่อ ‘พ่อกำลังกลับ’ เขายิ้มให้กับข้อความนั้นเล็กน้อย
เพราะรู้ว่านี่ยังไม่ถึงเวลาเลิกงานของพ่อแต่พ่อเลือกที่จะ
กลับบ้านมาหาเขาแทนที่จะทำงานต่อ พ่อรู้ว่าตอนนี้ลูก
ชายกำลังต้องการเขา

อาทิตย์นั่งรอพ่อกับเจ้าเหมียวและพยายามกลั้น
น้ำตาไม่ให้ไหลออกมา

ทั้งที่แม่ของเขาจากไปเกือบจะครบปีแล้วแต่เขายัง
รู้สึกว่าคุณเวลายังหยุดอยู่ที่เดิม เขายังจำภาพที่แม่ยิ้มให้เขา
อย่างอ่อนโยนก่อนจะหลับไปพร้อมกับลมหายใจที่ดับลง
เขาคิดถึงเธอ...คิดถึงแม่ของเขา หลังจากเวลาผ่านไปเขา
เคยคิดว่าเขาไม่ได้เสียใจเท่าตอนแรกอีกแล้ว แต่วันนี้ตอนที่
ที่เขาเห็นแม่ของสายไหมกอดสายไหมด้วยความอ่อนโยนก็
ทำให้เขานึกถึงตอนที่แม่ยังอยู่กับเขาและพ่อ ตอนที่แม่ยัง
ไม่ตาย

บาดแผลที่เขาคิดว่าสมานไปแล้วถูกเปิดออก แม่ของเขาจากไปแล้ว จากไปนานแล้ว เขาไม่มีคนคอยปลอบประโลมเมื่อถึงคราวที่เขาต้องเสียใจอย่างแม่ของสายไหมทำ เขารู้ว่ายังมีพ่ออยู่ พ่อของเขาเป็นพ่อที่ดีมาก ๆ สำหรับเขา แต่มันไม่เหมือนกัน เขาเสียแม่ของเขาไป เขาไม่มีวันที่จะได้สัมผัสความอบอุ่นจากอ้อมกอดของเธอ ไม่ได้เห็นรอยยิ้มอ่อนโยนของเธอ ไม่ได้ยินเสียงที่เพราะที่สุดในโลกของเธอ ไม่ได้กินอาหารที่เธอทำอีกต่อไป แม้ว่าในมือถือของเขาจะยังมีข้อความของแม่อยู่ แต่เขาก็ไม่เคยเปิดดูมันอีกตั้งแต่วันที่แม่จากไป

อาทิตย์สุดหัวใจเข้าเต็มปอด หลับตาลงแล้วพยายามนับตัวเลขสงบสติตัวเอง แมวสามสีนอนนิ่งบนตักให้เขาลูบขนเล่น เมื่อเขานับตัวเลขไปได้สักพักก็รู้สึกว่าเขาหายใจสะดวกกว่าตอนแรกขึ้นมาก

เขาได้ยินเสียงประตูหน้าบ้านเปิดออก เมื่อหันไปก็พบว่าพ่อของเขาได้มาถึงบ้านแล้ว เขายิ้มทักทายเพียง

เล็กน้อยและไม่ได้พูดอะไร พ่อรีบเดินเข้ามาหาเขาด้วยความ
ความเป็นห่วง

"เกิดอะไรขึ้น แกเป็นอะไรบอกพ่อสิ" พ่อของเขานั่ง
ลงข้าง ๆ แล้วลูบหัวเขาเบา ๆ อย่างระมัดระวัง

อาทิตย์อดทนจนถึงขีดสุด เขาปล่อยให้ น้ำตาที่
กลั้นเอาไว้ไหลลงมาพร้อมกับเสียงสะอื้นให้ก่อนจะก้มกอด
เจ้าแมวเหมียวบนตักของเขา

"ผมคิดถึงแม่ ทำไมแม่ต้องตายด้วย ทำไมแม่ถึง
ทิ้งผมไว้แบบนี้" เขาร้องไห้ออกมาสุดเสียง พ่อของเขานั่ง
ค้ำไปก่อนจะดึงตัวเขาเข้ามากอดแน่น ดวงตาทั้งสองข้าง
ของชายวัยกลางคนเอ่อล้นด้วยหยาดน้ำตาที่พยายามกลั้น
เอาไว้

แต่ในที่สุด สองพ่อลูกก็ร้องไห้ออกมา ทั้งคู่
เจ็บปวดกับการจากไปของแม่ของอาทิตย์ พวกเขาคิดถึง

เธออย่างสุดหัวใจ สองพ่อลูกกอดกันร้องไห้อย่างนั้นสักพัก
ก่อนจะสงบสติอารมณ์ของตัวเองได้

อาทิตย์เล่าเรื่องในวันนี้เขาไปหาเพื่อนสนิทของเขา
ที่บ้าน เล่าว่าทำไมเขาถึงไปหาเธอและทำไมเธอถึงไม่ได้ไป
โรงเรียน เขายังบอกอีกว่ารู้สึกอิจฉาที่เพื่อนของเขามีแม่ที่
เข้าใจและคอยอยู่ข้าง ๆ เธอในช่วงเวลาที่เธอต้องการ

อาทิตย์สูดลมหายใจเข้าเต็มปอด เหตุการณ์วันนี้
ตอกย้ำเขาว่าแม่ของเขาจากไปตลอดกาล เขาไม่มีแม่ที่จะ
เข้าใจและคอยอยู่ข้าง ๆ ของเขาอีกต่อไปแล้ว

เมื่อได้ยินดังนั้นพ่อของเขาก็กอดเขาแน่นกว่าเดิม
ไม่รู้ว่า จะตอบลูกชายของตนเองว่าอย่างไร

“ผมรู้ว่าผมยังมีพ่อ ผมรู้ว่าพ่อรักผมไม่ต่างจากที่
แม่รักผม พ่อไม่ได้ทำอะไรผิดเลย พ่อเป็นพ่อที่ดีที่สุดในโลก
ด้วยซ้ำ แต่ที่ผม...”

“อาทิตย์ฟังพ่อ” พ่อของเขาพูดขึ้นมาก่อนที่อาทิตย์
จะได้พูดอะไรต่อ

“พ่อรู้ว่าลูกคิดถึงแม่ เราเคยมีกันสามคน ฉะนั้นไม่
เป็นไรเลยที่ลูกจะเสียใจที่แม่เขาไม่อยู่แล้ว” ชายวัย
กลางคนหยุดพูดไปพักพักก่อนจะพูดประโยคที่ทำให้
อาทิตย์ร้องไห้อีกครั้ง

“พ่อก็คิดถึงแม่เหมือนกัน”

แม้ว่าตอนนี้อาทิตย์จะอายุ 15 แล้วก็ตามแต่พ่อ
ของเขาก็กอดเขาแน่นราวกับว่าเขายังเป็นเด็ก สำหรับ
ชายวัยกลางคนแล้ว เด็กชายตรงหน้าคือลูกของเขา คือเด็ก
น้อยที่เขาและภรรยาเลี้ยงดูด้วยความรัก ไม่ว่าจะลูกชายของ

เขาจะอายุมากเท่าไรหรือจะตัวโตมากแค่ไหน ในสายตา
ของเขา อาทิตย์ก็ยังเป็นเด็กน้อยสำหรับเขาอยู่ดี

“แม่จะอยู่กับเราเสมอ แม่ไม่ได้หายไป ตราบใดที่
เรายังจดจำช่วงเวลาที่เรามีด้วยกันได้ แม่ก็จะไม่มีวันจาก
เราไปแน่นอน” เมื่อพูดจบพ่อของเขาก็ร้องไห้ออกมาอีก
ครั้ง อาทิตย์กอดพ่อของเขาแน่นอยู่อย่างนั้น แล้วพวกเขา
เริ่มเล่าเรื่องของแม่ เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเธอราวกับ
ว่าเธอยังไม่ได้จากไปไหน และนั่นทำให้พวกเขาทั้งคู่รู้สึกดี
ขึ้นเล็กน้อย

แล้วเขาทั้งคู่ก็หัวเราะออกมาทั้งน้ำตา

.....

หลังจากเหตุการณ์วันนั้น พวกเขาสองพ่อลูกก็
พูดคุยถึงแม่ของอาทิตย์มากกว่าเดิม แน่แน่นอนว่าพวกเขาก็
ยังคงคิดถึงเธออย่างสุดหัวใจ แต่อย่างน้อยตอนนี้พวกเขา
ก็ไม่ได้เศร้าเหมือนเมื่อก่อนแล้ว

บ่ายวันพุธ

“แสร้งรู้ใช่ไหมว่าคะแนนในมือแกเยอะกว่าเด็กคนอื่นในห้องเกินครึ่งเลยนะ” เพื่อนสนิทของน้ำฝนพูดขึ้นเมื่อเห็นว่าเธอจ้องกระดาษข้อสอบวิชาวิทยาศาสตร์อย่างไม่วางตา เมื่อเห็นว่าเธอไม่ตอบ เพื่อนสนิทของเธอก็จับแขนของเธอพร้อมกับเขย่าเบา ๆ ทำให้เธอเงยหน้าจากกระดาษแผ่นนั้นได้ในที่สุด

“ถ้าไม่ได้เต็มก็ไม่มีจุดหมายหรอก” น้ำฝนตอบพร้อมกับถอนหายใจด้วยความผิดหวัง

“แกคาดหวังกับตัวเองสูงเกินไปหรือเปล่าเพื่อน”
ก่อนที่เขาจะเอ่ยอะไรต่อ สายตาก็เหลือบไปเห็นคนที่เธอ
ไม่อยากจะเห็นที่สุดในตอนนี้ แต่เธอก็โทษเขาไม่ได้หรอกที่
บังเอิญไปอยู่ตรงนั้น โต๊ะที่พวกเขานั่งดันอยู่ห่างกันไปไม่กี่
โต๊ะ เธอชะงักไปเมื่อเห็นคนคนนั้นกำลังอวดคะแนนเต็ม
ของตัวเองพร้อมรอยยิ้มที่น่าห่มั่นใจ ทำเอาเธอหงุดหงิดและ
มองคนคนนั้นด้วยสายตาขุ่นเคือง เพื่อนสนิทของเธอที่เห็น
เธอเป็นแบบนี้ก็อดส่ายหน้าเบา ๆ ไม่ได้

“ทำหน้าที่กับจะไปทำไมใครไปได้ แล้วแกจะไป
โมโหสายฟ้ามันทำไมก่อน” เพื่อนสนิทของเธอถามพร้อม
กับมองไปที่กลุ่มคนที่มีเด็กหนุ่มที่ชื่อสายฟ้าเป็นจุด
ศูนย์กลาง

“จะไม่ให้โมโหได้ยังไง นายนั่นเล่นอวดคนอื่นไป
ทั่วว่าตัวเองได้คะแนนเต็มเสียงดังขนาดนั้น” น้ำฝนเบะ
ปากเล็กน้อยแล้วหุบตาลงก่อนที่จะถูกจับได้ว่ากำลังจ้อง
เด็กหนุ่มคนนั้นราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ

“เราไม่ได้อ่านมาเลยก่อนสอบ เราไม่ได้ชอบชีวะ
ด้วยซ้ำ” น้ำฝนตัดเสียงให้หุ่มต่ำเลียนแบบคำพูดของเด็ก
หนุ่มคนนั้น

“ไม่รู้สิ แต่ถ้าฉันได้เต็มบ้าง ฉันคงจะอวด
เหมือนกันแหละ เอาแบบแห่รถรอบหมู่บ้านสักรอบสิ”
เพื่อนสนิทของเธอทำแค่เพียงยกไหล่และไม่สนใจความ
พยายามที่จะเลียนเสียงคล้ายผู้ชายของเธอสักนิด

“และฉันจะโกรธแกมากถ้าแกทำแบบนั้น” เธอ
ตอบกลับพร้อมกับเก็บกระดาษข้อสอบเข้าในแฟ้มแล้วยัด
ลงในกระเป๋าสะพาย “แต่ช่างเถอะ ตอนนี้หิวแล้ว เราไปหา
อะไรกินกัน”

“เอาสิ ร้านเดิมนะ” เด็กสาวทั้งสองลุกออกจากโต๊ะ
และเปลี่ยนบทสนทนา น้ำฝนพยายามไม่มองเด็กหนุ่มคน
นั้น หากเธอมองเขาเธอคงรู้สึกแสบกับคะแนนของตัวเองไม่
หยุดเป็นแน่

ที่เธอทำได้ในตอนนี่คือการทำเป็นลืมแล้วหาอะไร
อ้ออ้อ ๆ ปลอดภัยตัวเอง

.....

แม้ว่าการที่สายฟ้าได้คะแนนเต็มมหาวิทยาลัย
จะเป็นเรื่อง que ทุกคนคาดเดาได้ แต่เธอก็อดแปลกใจไม่ได้
เมื่อเห็นว่าสายฟ้าได้คะแนนเต็มในวิชาอื่น ๆ เช่นกัน อาจ
เป็นแค่เธอคนเดียวที่รู้สึกว่าเขาช่างน่ารำคาญและอวดดี
ไม่ใช่เพราะว่าเขาไม่รับรู้ถึงการมีตัวตนอยู่ของเธอที่ทำให้
เธอหงุดหงิด แต่เป็นท่าทางถือดีของเขาต่างหาก ทุกครั้ง
เขาจะพูดว่าตัวเองไม่ได้อ่านหนังสือมาก่อนที่จะทำข้อสอบ
และมัวแต่ยุ่งอยู่กับกิจกรรมชมรม แต่ก็ไม่มีครั้งไหนเลยที่
เขาจะทำข้อสอบผิดหรือได้คะแนนน้อยกว่าเธอ เหมือนกับ
ว่าเขาจะทำอะไร ทุกอย่างก็จะออกมาสมบูรณ์แบบเสมอ

น้ำฝนไม่เคยรู้สึกอิจฉาใครมาก่อนใน
ชีวิต ความอยากเอาชนะของเธอที่มีอยู่แล้วมากกว่าเดิม
เธอนั่งจดบันทึกทุกคำพูดของอาจารย์ในคาบเรียน ทำสรุป

อย่างเอาเป็นเอาตาย ทุกช่วงเย็นเธอจะจมอยู่กับกองหนังสือในห้องสมุดและอดหลับอดนอนอ่านบททวนอย่างไม่หยุดพัก เธอรู้ดีว่านี่ไม่ดีกับสุขภาพของเธอแน่ แต่เมื่อนึกถึงใบหน้าอวดดีของสายฟ้าก็ทำให้เธอโมโหอย่างห้ามไม่ได้

แม้แต่เพื่อนสนิทของเธอก็เริ่มเป็นห่วงเมื่อเห็นว่าเธอทบทวนบทเรียนโดยไม่หยุดพักพร้อมกับเครื่องดื่มชูกำลังในมือแถมยังกินอาหารไม่เป็นเวลาอีก เธอคิดว่าน่าจะได้นอนพักแค่สองถึงสามชั่วโมงเองละมั้ง ขอบตาที่ดำคล้ำของเธอเป็นหลักฐานสำคัญ แม้ว่าเพื่อนสนิทจะอยากเตือนเธอมากแค่ไหนแต่น้ำฝนก็ไม่รับฟังแต่อย่างได้ เพราะแม่ของน้ำฝนดูพอใจที่เห็นว่าเธอทุ่มกายทุ่มใจเพื่อการเรียนแบบนี้

พ่อกับแม่ของเธอมักจะพูดกับเธออยู่เสมอว่าเกรดคือทุกอย่าง ถ้าเกรดไม่ดีและไม่ใ้ 4.00 ก็ไม่มีค่าอะไร เธอจึงตั้งใจเรียนอย่างถึงที่สุดเพื่อที่ครอบครัวจะได้ไม่ผิดหวังและไม่ทำให้พวกเขาต้องขายหน้าด้วยคะแนนที่ต่ำกว่า

มาตรฐานซึ่งก็คือการได้คะแนนที่ต่ำกว่า 100% หากเธอ
ทำไม่ได้นั้นก็เพราะเธอยังพยายามไม่พอและต้องพยายาม
มากขึ้นอีก

เพื่อนสนิทของเธอไม่รู้ถึงเรื่องนี้ น้ำฝนแค่บอกว่า
พ่อแม่ของเธอเข้มงวดมากเท่านั้น เธอไม่มีวันให้เพื่อนต้อง
มารับรู้อะไรแบบนี้อย่างแน่นอน เธอไม่ยอมให้เพื่อนต้อง
เป็นกังวลไปมากกว่านี้

การมีตัวตนอยู่ของสายฟ้าทำให้น้ำฝนรำคาญใจ
ไม่น้อย ใบหน้าที่เปี่ยมไปด้วยความมั่นใจประดับด้วย
รอยยิ้มกว้างอยู่เสมอ เธอเกลียดท่าทางสบายใจของเขาที่ดู
เหมือนทุกอย่างช่างง่ายดายสำหรับเขา เวลาที่เขาเห็นว่า
เธอกำลังมองอยู่เขาก็จะส่งยิ้มให้เธอน้อย ๆ ซึ่งสำหรับเธอ
แล้วช่างดูเหมือนรอยยิ้มเยาะเย้ยเหลือเกิน ทำให้เธอต้อง
รีบหันหน้าไปทางอื่น เธอจะให้เขารู้ไม่ได้เด็ดขาดว่าเธอ
รู้สึกอย่างไรกับเขา แม้ในใจของเธอจะเกลียดชังแต่เขาก็
ไม่ได้ทำผิดอะไรกับเธอ

ให้มีแค่เธอที่ต้องขมขื่นอยู่คนเดียวแบบนี้ก็พอ

.....

วิชาเคมีเป็นอีกหนึ่งวิชาที่สายฟ้าบอกว่าไม่ค่อยชอบเท่าไรนัก (เหมือนกับบรรดาวิชาหมวดวิทยาศาสตร์ทั้งหลาย) แต่ก็ยังเป็นอีกวิชาที่เขาทำข้อสอบได้คะแนนเต็ม และในสายตาของอาจารย์ เขาเป็นนักเรียนเพียงคนเดียวที่ทำได้ดีเยี่ยมที่สุดของชั้นปี น้ำฝนที่กำลังจมอยู่ในห้วงความคิดของตัวเองไม่ได้ฟังอาจารย์มอบหมายงานหน้าชั้นเรียนแม้แต่หน่อย จนกระทั่งเธอรู้สึกว่ามีคนมาสะกิดเบา ๆ ที่แขน เมื่อหันไปมองก็พบว่าเป็นคนที่เธอกำลังนิทาอยู่ในใจอยู่นั่นเอง

"อาจารย์บอกว่างานคู่เราได้คู่กัน" สายฟ้าพูดขึ้นพร้อมกับรอยยิ้มอันเป็นเอกลักษณ์ประจำตัวของเขาน้ำฝนชะงักไปเล็กน้อยเมื่อได้ยินเช่นนั้น เธอมองเขาด้วยความสับสน

“อะไรนะ”

“ถึงงานคู่ที่อาจารย์เพิ่งพูดไปไง เราได้ทำงานด้วยกันล่ะ!” คนตรงหน้าตอบเธออย่างร่าเริงไม่เปลี่ยนแปลง ไม่รู้ว่าเพราะอะไรจู้จู้ เธอก็อยากร้องไห้ออกมาแต่ที่เธอทำได้ในตอนนี้คือพยักหน้ารับรู้แล้วจมอยู่ในห้วงความคิดของตัวเอง จนกระทั่งกริ่งบอกเวลาเลิกเรียนดังขึ้น น้ำฝนไม่รอช้าแล้วรีบเดินออกจากห้องไปโดยไม่ฟังเสียงเรียกของเพื่อนสนิทหรือสายฟ้าแลบแม้แต่นิดเดียว เธอต้องการอยู่เงียบ ๆ คนเดียว เธอต้องทนมองเขาทำงานทุกอย่างด้วยความง่ายตายโดยไม่ต้องพยายามอย่างหนักแบบเธอ ต้องทนเห็นว่าเขาทำได้ดีเยี่ยมในขณะที่เธอทำได้แค่ 'เยอะกว่าเด็กคนอื่นในห้อง' แต่ไม่ใช่อันดับหนึ่ง น้ำฝนกำมือแน่นหยาดน้ำตาคลอดวงตาทั้งสองข้าง แต่เธอพยายามระงับความอ่อนแอของตัวเองเอาไว้ด้วยการเงยหน้าแล้วจ้องมองเพดานเพื่อไม่ให้หน้าตาของเธอไหลออกมา

พระเจ้าหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายกำลังแก้งเธอ
อยู่หรืออย่างไร ทำไมต้องให้เธอต้องทำงานคู่กับคนที่เธอ
เกลียดด้วย

.....

น้ำฝนพยายามปรับอารมณ์ของตัวเองพร้อมกับ
ล้างหน้าด้วยน้ำเย็นสองสามครั้งเพื่อเรียกสติ เธอรีบเดิน
กลับไปห้องเรียนก่อนที่จะมีคนมาเห็นเธอในสภาพนี้ ตา
ของเธอไม่บวมมากถือว่าเป็นเรื่องดี เมื่อมาถึงห้องเธอก็รีบ
กลับไปนั่งที่ของตัวเองแล้วพยายามทำตัวให้ปกติที่สุด ทว่า
สายฟ้ามองมาที่เธอราวกับกำลังค้นหาอะไรบางอย่าง

“เธอเป็นอะไรหรือเปล่า”

“หืม เราไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย” เธอตอบ

“โอเค ไม่เป็นไรก็ไม่เป็นไร” เขาพยักหน้ารับน้อย ๆ
แล้วหยิบสมุดบันทึกขึ้นมาพร้อมกับปากกาในมือ

“ว่าแต่เธอว่างวันไหนบ้าง เราอยากจะทำวันทำงานนะ”

“อ่า แปลว่านายจะไม่ปล่อยให้เราทำงานคนเดียวสินะ” น้ำฝนพูดออกไปโดยไม่ทันได้ยั้งปาก ตอนนั้นเธอเหมือนกำลังหาเรื่องคนตรงหน้าเธอเมื่อเห็นว่าเพื่อนสนิทของเธอมองเธอด้วยสายตาที่เดียน สายฟ้ามองหน้าเธออย่างงุนงงก่อนจะหัวเราะออกมาด้วยท่าทางเก้ ๆ กัง ๆ

“ไม่หรอก งานคู่หมายความว่าเราต้องช่วยกันทำงานอยู่แล้ว ถ้าเป็นวันหยุดช่วงบ่ายเธอว่างไหม พวกเราไม่มีเรียนตอนนั้นพอดี ถ้าเธอโอเคเราจะเริ่มทำงานกันพรุ่งนี้เลย อาจจะไปห้องสมุดหรือร้านขนมหน้าโรงเรียน เผื่อว่าเธอไม่สะดวกใจให้เราไปทำงานที่บ้านเธอ”

“ไม่ใช่แค่นายหรอกที่ฝนมันไม่ให้ไปบ้าน แม่แต่เพื่อนสนิทอย่างฉันยังไม่เคยไปเลยเถอะ” เพื่อนสนิทของพิมพ์ฟ้าเสียงเบา

“พูดง่ายเราว่าง ไปที่ร้านขนมหน้าโรงเรียนเรา
โอเค” เธอตอบเด็กหนุ่มตรงหน้าโดยไม่สนสายตาทึมแทง
ของเพื่อนสนิทที่กำลังมองมาที่เธอ

“โอเค ตอนนี้อะไรไม่มีอะไรแล้วละ” เขาพูดขึ้นพร้อม
รอยยิ้มน้อย ๆ ประดับบนใบหน้าขณะที่มือของเขาเขียน
ข้อความลงในสมุดบันทึก “เราขอไอดีไลน์ของเธอได้ไหม
จะได้ติดต่อคุยงานกันสะดวก ๆ ...เราเรียกเธอว่าฝนได้ใช่ไหม
เธอจะเรียกเราว่าฟ้าก็ได้นะ” ตอนนี้น้ำฝนได้เพียงพยักหน้า
รับ เธอภาวนาให้คนตรงหน้าจะไม่รับรู้ว่าในหัวความคิดใน
หัวของเธอ ตอนนี้เธอทำได้เพียงพยักหน้ารับตอบรับ เธอได้
แค่หวังว่าเธอจะไม่รับรู้อะไรถึงความเกลียดชังที่เธอมีต่อเขา เขา
อาจจะรู้แต่ไม่พูดอะไร แต่ไม่ว่าเขาจะรู้หรือไม่รู้ ความรู้สึก
ของเธอก็ไม่เปลี่ยนแปลง

.....

หากน้ำฝนขอพรได้สักข้อ เธอจะขอให้วันพุธไม่
มาถึงหรือไม่มีวันพุธในปฏิทิน หรือเธออาจจะขอให้ตัวเอง

นอนไหลตายไปเลยก่อนจะถึงวันหยุด แต่ต่อให้เธอจะ
จินตนาการถึงคำขอของตัวเองหลายครั้งมากแค่ไหน วัน
เวลาก็ยังคงเดินหน้าต่อไปเช่นเดิม และตอนนี้เธอกำลังนั่ง
อยู่ตรงหน้าสายฟ้าในร้านขนมหวานขึ้นชื่อแห่งหนึ่ง บนโต๊ะ
ของพวกเขาจะมีสมุดบันทึก หนังสือเรียน และน้ำปั่นสองแก้ว
ที่เธอไม่ได้เป็นคนสั่ง

“ถ้าเราลองเอาโครงการของเราที่ปีที่แล้วมา
เปรียบเทียบกับตัวอย่างที่อาจารย์ให้เราดูน่าจะช่วยงานเรา
ได้ไม่น้อยเลย” เขาพูดด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้นถึงงานใน
วิชาที่เขาบอกว่าไม่ค่อยชอบเท่าไรนัก มือของเขาจับ
ปากกาและเขียนไม่หยุด น้ำฝนสังเกตเห็นว่าสมุดสรุปบทเรียน
ของเขาละเอียดและเป็นระเบียบมาก เธอเหลือบมองสมุด
บันทึกที่มีแต่ลายมือเหมือนไก่เขี่ยของเธอแล้วก็รู้สึกแค้น
ของเธอร้อนนิด ๆ

ก่อนมวลความมืดอัดก่อตัวในอกของเธอ
ตลอดเวลาที่พวกเธอนั่งพูดคุยแบบนี้ หลายครั้งที่สายฟ้า

มองเธอด้วยสายตาเป็นกังวลแล้วถามว่าเธอเป็นอะไรหรือ
เปล่า แต่เธอได้เพียงแค่แค่นยิ้มแล้วตอบว่าเธอสบายดี คน
ตรงหน้าเธอหวังใยและใจดีมากกว่าที่เธอคิด ตรงกันข้าม
กับเธอที่อยากจะเห็นแก่ตัวแล้วไม่สนใจเขา

เธอได้แต่ภาวนาให้ช่วงเวลาแห่งความอึดอัดนี้จบ
ลงโดยเร็ว

.....

วันพุธต่อมาเหมือนว่าจะมาเร็วกว่าวันพุธที่แล้ว
และวันพุธต่อ ๆ ไปก็เป็นเช่นนี้เหมือนกัน ตลอดระยะเวลา
ที่นำฝนกับสายฟ้าใช้เวลาร่วมกันทุกวันพุธช่วงบ่าย เธอรู้ว่า
เขาย้ายมาอยู่ที่นี้ตามพ่อ ส่วนเขาก็รู้ว่าเธออยากเป็นสัตว
แพทย์ ทั้งสองแลกเปลี่ยนบทบาทสนทนาไว้แก่นสาร
นอกเหนือจากเรื่องงานที่ต้องทำด้วยกันมากขึ้น และ
กลายเป็นว่าพวกเขาได้ทำความรู้จักกันมากกว่าเดิม

น้ำฝนเดินมาที่นั่งที่โต๊ะประจำของพวกเขาด้วย
ใบหน้าอิดโรย เมื่อคืนเธอใช้เวลาไปกับการทบทวนหนังสือ
จนถึงเช้าทำให้จนถึงตอนนี้เธอยังไม่ได้นอนเลยแม้แต่นิด
เดียว

เธอเปิดโน้ตบุ๊กขึ้นมาเพื่อจะพิมพ์งานที่ค้างเอาไว้
ต่อแต่หน้าจอโน้ตบุ๊กดับลงแล้วตรงหน้าเธอก็แทนที่ด้วย
เค้กชิ้นหนึ่งและนมช็อกโกแลต

“...ให้เราทำอะไรเธอ” เธอถามอย่างงุนงง ตอนนั้น
เธอคิดคำพูดไม่ออกราวกับสมองของเธอกำลังไหลดด้วยความ
เร็วที่ช้ากว่าหอยทาก

“เหมือนเธอยังไม่ได้กินอะไรมา เราเลยอยากให้
เธอกินเค้กนี้รองท้องไปก่อน เราไม่รู้ว่าเธอชอบอะไรเป็น
พิเศษไหมแต่เราเคยเห็นเธอสั่งอันนี้มากินครั้งหนึ่ง”

“ขอบใจนะ” เธอพูดขึ้นอย่างแผ่วเบา ก่อนจะเริ่มตัก
ขนมตรงหน้าเข้าปาก ความหวานของขนมเค้กทำให้เธอ

ตื่นตัวขึ้นเล็กน้อย เธอตักกินทีละนิดเพื่อให้ตัวเองยังคงดูดีต่อหน้าเขาอยู่แม้ว่าเธออยากจะยัดเค้กทั้งชิ้นเข้าปากในคำเดียวก็ตาม

“...ทำไมนายถึงทำดีกับเราล่ะ” น้ำฝนถามด้วยความไม่เข้าใจ

“แล้วทำไมเราถึงจะไม่ทำดีกับเธอล่ะ” สายฟ้าตอบด้วยการพยายามทำความเข้าใจ

“...จริง ๆ แล้วเราไม่ค่อยชอบนายสักเท่าไร” เมื่อพูดจบเธอก็หลุบตาลงมีมือมองทั้งสองข้างที่กุมกันแน่นไม่กล้าผู้ส่ายตาของเด็กหนุ่มตรงหน้า

“อันนั้นก็พอจะเดาได้อยู่หรอก แต่ตอนนี้เราอาจจะคิดไปเองว่าเธอไม่ได้ยึดติดกับเรามากเท่าเมื่อก่อนแล้ว ใช่มั้ย?”

“ก็ใช่...”

แม้ว่าเสียงเครื่องชงกาแฟจะดังลั่นร้าน แต่บรรยากาศระหว่างเด็กทั้งสองกลับเงียบสนิท ใจของน้ำฝน เต็มรวิจวนแทบจะหลุดออกมาจากอก ก็จริงที่เมื่อก่อนเธอ ไม่ชอบสายฟ้าเข้าชั้นเกลียดช้ำหน้า แต่เมื่อได้ทำความรู้จัก กับเด็กหนุ่มตรงหน้าจริง ๆ เธอก็รู้ว่าเขาไม่ใช่คนที่เลวร้าย ออกจะใจดีเกินไปด้วยซ้ำ ต่างกับเธอที่ใจแคบและอิจฉา เขาตลอดเวลา

“เราถามหน่อยได้ไหมว่าทำไมเธอถึงไม่ชอบเรา”
เขาถามขึ้นหลังจากที่นิ่งเงียบไปนาน สายตาของเขา สอดส่องอย่างระมัดระวังไม่ให้เธอรู้สึกจนมุมมากเกินไป

“ถ้าเราบอก...” เธอชะงักแล้วถอนหายใจออกมา
เฮือกใหญ่ “...นายจะมองว่าเราเป็นคนน่าสมเพชนะสิ”

“ลองบอกมาก่อนสิ แล้วเราจะเป็นคนตัดสินใจ
เอง” เธอเข้าใจดีว่าทำไมเขาถึงถามแบบนี้ สำหรับคนที่
ทำงานด้วยกันมาเกือบหนึ่งเดือนโดยที่ทุกอย่างกำลัง

ราบรื่น จู่ ๆ ก็ถูกอีกฝ่ายบอกว่าไม่ชอบมันก็ทำให้รู้สึก
สับสนได้ไม่น้อย

“...เราไม่ชอบที่นายทำเหมือนกับว่าทุกเรื่องเป็น
เรื่องง่าย ๆ สำหรับนาย ทั้งที่ปากบอกว่านายทำไม่ได้หรือ
ไม่ได้อ่านหนังสือมาล่วงหน้า แต่นายก็ได้คะแนนเต็มทุก
ครั้ง” ความขมปร่าที่ปลายลิ้นไม่ได้มาจากขนมหรือ
เครื่องดื่มตรงหน้า แต่มาจากถ้อยคำที่เธอไม่คิดจะบอกใคร
เพราะมันทำร้ายทั้งคนพูดและคนฟัง

“ท่าทางภูมิใจของนายทำให้เรารู้สึกว่าตัวเองยัง
พยายามไม่มากพอ เรารู้สึกเหมือนทุกอย่างที่ทำไปไม่มี
ความหมายอะไรเลยทุกครั้งที่เราเห็นว่านายทำได้ดีโดยไม่ต้อง
พยายาม” เธอยังปลดปล่อยความอัดอั้นในใจออกมา และ
ยิ่งพูดเธอก็ยิ่งรู้สึกว่าเธอนั้นช่างเป็นคนที่ไม่แคบเหลือเกิน

“นั่นคือสาเหตุที่เราไม่ชอบนาย จริง ๆ แล้วนาย
ไม่ได้ทำอะไรผิดเลย แต่เป็นเพราะเรานิสัยไม่ดีเอง” พูดจบ

เธอก็ก้มหน้าไม่มองเด็กหนุ่มตรงหน้า เธอไม่ควรพูดแบบนี้
นั้นออกไปเลย เธออยากจะลุกออกไปจากตรงนี้เสียเดี๋ยวนี้

“...เราเข้าใจความรู้สึกของเธอนะ” คำพูดเหล่านั้น
ทำให้เธอเงยหน้าขึ้นมามีประกายประหลาดใจ เธอมองเขาราว
กับว่าไม่อยากเชื่อหูตัวเอง

“อย่ามองกันแบบนี้สิ เราหมายความว่าแบบนี้
จริง ๆ” สายฟ้าหัวเราะเบา ๆ

“ที่เราเคยบอกว่าเราไม่ชอบวิชาวิทยาศาสตร์เท่าไรนั้นก็
เรื่องจริงนะ เราแค่ต้องทำให้ดีเพราะพ่อเราขอไว้เขา
คาดหวังกับเราเอาไว้สูงลิบจนเราอึดอัดแทบหายใจไม่ออก
เลยละ พ่อเราไม่สนด้วยซ้ำว่าเราจะมีความสุขบ้างไหม”
เด็กหนุ่มพูดพร้อมกับพยายามคงน้ำเสียงของตัวเองให้
ราบเรียบ ทุกอย่างไม่เคยง่ายสำหรับเขาเลย เขาก็พยายาม
ไม่แพ้คนอื่นเหมือนกันแต่เขาคิดว่าไม่มีใครจำเป็นต้องรับรู้
เพราะสำหรับเขาแล้วมันไม่ใช่เรื่องน่าอวด เขาเลยได้แต่
เก็บเงียบเอาไว้กับตัวเอง

“จริง ๆ แล้วเราก็อ่านหนังสือเอาเป็นเอาตาย เหมือนกันนั่นแหละ แต่เธออย่าเอาไปบอกใครนะ” เด็กหนุ่มพูดติดตลกพยายามทำให้บรรยากาศตึงเครียดลดลง

“อืม เราจะไม่บอกใครเลย!”

“ฮะฮะ เรานี้เหมือนกันมากกว่าที่คิดเลยเนอะ”

“ขอโทษนะที่เคยคิดว่านายน่าหมั่นไส้” น้ำฝนเอ่ยขึ้น

“น้อมรับคำขอโทษขอรับ” เขาพูดติดตลกเล็กน้อย

“ตอนนี้เราโอเคกันแล้วนะ” สายฟ้าถามอีกอย่างไม่มั่นใจ

“อืม” น้ำฝนตอบกลับอย่างชัดเจน

เด็กทั้งสองจ้องหน้ากันด้วยสายตาสงบนิ่ง เรื่องที่ทั้งคู่เพิ่งบอกเล่าให้อีกฝ่ายฟังช่างเป็นเรื่องที่หนักหนาที่เด็ก

อายุ 15 ปีอย่างพวกเขาไม่ควรต้องมาเจออะไรแบบนี้ เด็กๆ ควรได้เรียนอย่างมีความสุขและใช้ชีวิตให้คุ้มค่า การเรียน และการเป็นที่หนึ่งไม่ใช่ความสำคัญอันดับหนึ่งที่ได้ๆ ควร สนใจมากเกินไป แต่ผู้ปกครองที่เอาใจต่างดีอึ้งกลับมอบ ความคาดหวังอันหนักอึ้งมาวางไว้บนบ่าของเด็กโดยอ้าง ว่าทำไปเพราะความรักและเพื่ออนาคตอันสดใสของลูก โดยไม่ถามลูกต้องทนเลยว่ามีมีความสุขกับมันหรือไม่

น้ำตาไหลรินจากดวงตาทั้งสองคู่ แกวตอาของทั้งสองคนสะท้อนเรื่องราวมากมายและความลับที่ยังไม่มีใคร

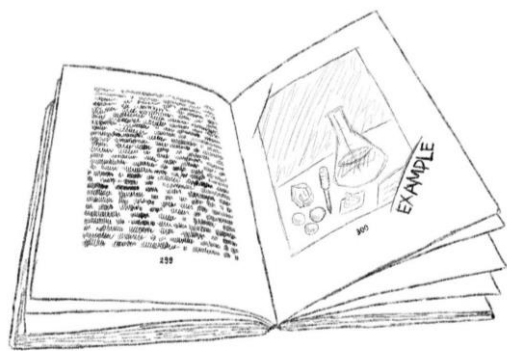
“เธอร้องให้ทำไม”

“แล้วนายร้องให้ทำไม ฮะฮะ”

เด็กทั้งคู่ยังหัวเราะด้วยกันราวกับกำลังเล่าเรื่อง ตลกเรื่องหนึ่งให้กันและกันฟัง

พวกเขาเหมือนได้ยกความอึดอันในใจของตัวเอง
ออกไปทำให้ความอึดอึดของเด็กทั้งสองคลายลง เธอที่
ตอนแรกจำใจต้องได้จับคู่ทำงานคู่กับเขา การทำงานในวัน
พุธช่วงบ่ายที่เคยมีแต่ความอึดอึดและจำใจก็ได้กลายเป็น
ช่วงเวลาโปรดของน้ำฝนที่อาจเป็นช่วงเวลาที่มี
ความสุขกับการเรียนที่สุดตั้งแต่ขึ้นมัธยมเลยก็ได้

และเธอไม่รู้สึกอีกจกเวลาเห็นสายฟ้าได้ที่หนึ่งอีก
ต่อไป

ข้อความที่ส่งไปไม่ถึง

พี่แก้วตา

[June 17, 02:40 pm]

แก มารับฉันที่หน้าที่เรียนพิเศษหน่อย

วันนี้ครูติตถูระเลยไม่มีเรียน

มารับหน่อย มารับหน่อย มารับหน่อย

เออ ๆ รู้แล้ว ๆ

เดี๋ยวไปส่งเพื่อนเสร็จจะวนไปรับ

เย้!

ผ่านร้านขนมพอดี จะเอาอะไรไหม

เค้กกกก

ชานมम्मม

น้องหยิกรักพีตาสที่สุดเลย<3

จ้า_-)

ขับรถมาดี ๆ นะ

[June 17, 03:50 pm]

จะถึงยังอะ รอนานแล้วเน้อ

รถติดเรอะ มาช้ามั่ง

หิวแล้วอ่า อยากกินเค้กT_T

รับสายหน่อยสิ

รับสายเดี๋ยวนี้เลย ไม่งั้นฉันฟ้องแม่แน่

เค ไม่ต้องมาแล้ว กลับกับเพื่อนแล้ว

พีตา หายไปไหน

จะสองทุ่มแล้วทำไมยังไม่กลับบ้าน

รับสายหน่อย ขอร้อง

อยู่บ้านพี่อิงหรือเปล่า หรือบ้านพี่หลิน

แกหายไปไหน ตอบหน่อย

หยีจะร้องให้แล้วนะ

กลับบ้านเถอะ

[June 18, 01:22 am]

มีตำรวจมาหน้าบ้านแล้วบอกว่าแกตายแล้ว

ไม่รู้ว่ากำลังเล่นอะไรอยู่แต่ไม่ตลกนะ

รับสายดิอะ

[June 18, 01:37 pm]

วันนี้ได้เจอแกแล้วนะ

ตำรวจคนเมื่อกวานพาฉันกับแม่ไปยื่นยันตัว

แม่ทูลดลงพื้นไปเลยตอนเห็นหน้าแก

ฉันต้องประคองแม่ทั้งที่ฉันก็แทบยืนไม่ไหวเหมือนกัน

จริง ๆ ควรเป็นแกที่ต้องมาอยู่ตรงนี้ ไม่ใช่ฉัน

แต่พูดไปแกก็ยังนอนอยู่ตรงนั้นเหมือนเดิม

บอกที่ว่าเป็นแค่ฝันร้าย

[June 18, 03:12 pm]

แม่ร้องไห้ในห้องน้ำเกือบชั่วโมง

พอลับบ้านในรอบหลายวัน

ฉันกำลังช่วยแม่เก็บของ

ส่วนแกก็ยังคงตายเหมือนเดิม

[June 19, 03:01 am]

เหมือนกำลังหลับอยู่เลย

ปกติต้องนอนกรนน้ำลายยืด

แต่นี้นอนสวยเป็นสโนไวท์เลยนะ

แกดูแปลกตาจัง

[June 19, 03:14 pm]

วันนี้มีงานศพ ซึ่งเป็นงานของแก

แม่ยังไม่หยุดร้องไห้

พี่อิงกับพี่หลินมางานคนแรก

มีคนมางานเยอะเลย

ญาติ ๆ กับคนที่โรงเรียนก็มา

ตอนนี้ฉันไม่มีน้ำตาสักหยด

แกจะว่าฉันดูใจดำไปไหม

แต่ก็นะ ฉันอาจจะใจดำจริง ๆ ก็ได้

รู้ไหมว่าตอนนี้ฉันกำลังรู้สึกอะไรอยู่

ฉันไม่รู้สิคะอะไรเลย

ไม่เศร้า ไม่เจ็บ ไม่แม่แต่จะโกรธ

แต่ไม่รู้รู้สึกอะไรเลย

[June 19, 07:09 pm]

จะบอกความลับให้ฟังอย่างหนึ่ง

ความรู้สึกเมื่อวานนะ มันโคตรน่ากลัว

น่ากลัวกว่าตายอีก

แล้วรู้อะไรไหม

บางทีฉันก็คิดว่าฉันตายไปแล้ว

เหมือนแกล

ต่างกันที่แกลกำลังเน่าสลายอยู่ใต้ดิน

และฉันยังมีลมหายใจอยู่บนนี้

มันไม่ควรเป็นแบบนี้สิ

[June 25, 04:16 pm]

ครูกับเพื่อนที่โรงเรียนเขาแต่ถามว่าฉันโอเคไหม

ฉันไหวหรือเปล่า

เอาจริงนะ

คนพวกนั้นไม่ได้อยากรู้ความรู้สึกของฉันจริง ๆ หรือ

แค่ถามเป็นมารยาทไปงั้น

เรื่องแบบนี้ถามไปก็ไม่ช่วยให้อะไรมันดีขึ้น

ยังกับว่าถ้าถามแล้วแกจะฟื้นขึ้นมาอย่างงั้นเถอะ

[June 29, 03:49 pm]

วันนี้เดินผ่านร้านขนมที่แกชอบด้วย

เกือบจะโทรถามแล้วว่าแกอยากกินอะไรไหม

ตอนนั้นกำลังอยู่ในแถว

มือจะกดเบอร์แกแล้วแต่ดันนึกขึ้นได้

ว่าแกแม่งตายไปแล้ว

ฉันเกือบชกเพราะแพนิกในห้องน้ำในร้านเลยแหละ

แต่ก็ยังไม่ร้องไห้อยู่ดี

[June 30, 09:42 pm]

แม่มันั่งเหม่อไม่ทำอะไรทั้งวัน

นั่งนิ่งไม่มีการตอบสนอง

เข้าใจแหละ ลูกตายทั้งคน

คนเป็นแม่มันก็ต้องเสียศูนย์อยู่แล้ว

แต่ยังงั้นก็อยากกรี๊ดใส่แม่อยู่ดี

รู้ว่ามันไม่ดี แต่ฉันอยากจะลากแม่ออกมาจากห้อง

แล้วตะโกนใส่หน้าจนกว่าแม่จะได้สติ

แม่เสียแก็ปก็จริง แต่แม่ยังมีฉันอยู่นะ

แกตาย ฉันยังอยู่

และฉันไม่ควรต้องมาดูแลแม่

ไม่ใช่เรื่องของฉันสักหน่อย

ฉันไม่มีหน้าที่ต้องมาซ่อมใคร

แม่เป็นผู้ใหญ่แต่ฉันเป็นแค่เด็ก 15 มันควรสลับกันสิ

ไม่ยุติธรรมเลย

[June 30, 10:20 pm]

ฉันดูนิสัยเสียเพราะเอามาลงกับแกใหม่

ที่ต้องดูแลแม่ไม่ใช่เพราะเกตตาย

บางทีฉันก็คิดว่าฉันเป็นคนที่ย่ำแย่มาก ๆ เลยอะ

[July 1, 11:03 am]

ถ้ายังมีใครมาถามว่าฉันโอเคไหมฉันจะเผาโรงเรียนให้ราบ

คาบไม่เหลือซาก

[July 1, 03:00 pm]

ยังไม่ได้เผาโรงเรียน

แต่ก็คิด ๆ อยู่

[July 3, 02:00 pm]

วันนี้ไปที่สุสานแกมาแหละ

อากาศดีนิดหน่อย ไม่ได้แย

แล้วฉันก็ร้องไห้เป็นครั้งแรกตั้งแต่แกไม่อยู่ด้วย

ถ้าฉันน้ำตาสองหยดว่าร้องไห้จะนะ

แล้วฉันก็นึกอะไรขึ้นได้

ว่าอีก 14 เดือน 15 วัน กับอีก 21 ชั่วโมง

ฉันจะแก่กว่าแก

ฉันไม่ควรแก่กว่าแกดี

[Aug 2, 11:15 am]

วันนี้ไปโบสถ์มาด้วย

ไม่ได้คาดหวังอะไรเป็นพิเศษแต่ก็คิดว่าดีอยู่

มั้งนะ

ฉันนั่งฟังอาจารย์เทศนาอยู่แถวหลัง

บทเทศน์คือยาวมากและโคตรน่าเบื่อจนเกือบหลับ
คนอื่น ๆ ที่อยู่ตรงนั้นดูมีความสุขกันดี แบบว่าสงบกันดี
ทุกคนร้องเพลงกับพูดคุยกัน แล้วก็กินข้าวด้วยกัน

ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

ไม่มีโมเมนต์เห็นแสงจากพระเจ้า

หรือได้ยินเสียงนางฟ้ามากระซิบข้างหู

ตอนแรกฉันนึกว่าการมาที่นี่จะช่วย แต่ก็ไม่

แต่ก็ไม่ได้แย่ทั้งหมด

แค่ไม่มีอภินิหารีย์อะไรเกิดขึ้นเลย

ไม่รู้สิ อาจจะไปอีกครั้งเผื่อว่าจะได้เจออะไร

[Aug 14, 03:46 pm]

จบไปอีกเทอม เหลืออีกแค่เทอมเดียวก็จะขึ้นมอปลายแล้ว

ถ้าตอนนี้แกยังอยู่แกน่าจะเตรียมสอบเข้ามหาลัยอยู่ละ

แต่แกจะไม่ได้เตรียมสอบและเป็นชั้นที่ต้องทำแทน

บางทีก็เกลียดโลกนี้กับทุกคนจัง

แล้วคนที่ฉันเกลียดที่สุดก็คือตัวเอง

[Aug 12, 09:05 pm]

แม่ไม่นั่งเหม่อแล้ว

แม่ลุกขึ้นมาแต่งตัวแล้วกินข้าวเองแล้วด้วย

คือหน้าได้นิดหนึ่ง

รักแกจัง

[Aug 14, 11:54 pm]

ฉันเกลียดแก ฉันเกลียดแก ฉันเกลียดแก

ฉันเกลียดแก

ฉันเกลียดแก

ทำไมแกต้องตายแล้วทำทุกอย่างแ่ด้วยวะ

แม่เริ่มออกไปข้างนอกบ่อยขึ้น

พ่อก็แค่จ่ายค่าน้ำค่าไฟแล้วหายหัวไม่กลับบ้าน

ทุกคนมองฉันด้วยสายตาทั้งสงสาร ทั้งสมเพช

ฉันทำอะไรไม่ได้

ไม่มีสมาธิแม้แต่จะนั่งอ่านหนังสือ

หรือทำอะไรก็ตามโดยไม่คิดถึงแก

แกตายไปคนเดียวไม่ได้หรอก

ทำไมต้องทำลายชีวิตฉันด้วย

ไม่ว่ามีแกเป็นพี่เลย

[Aug 16, 04:00 am]

ขอโทษ

ขอโทษนะ

หยาโมโห หยาไม่ได้ตั้งใจจะพิมพ์แบบนี้

ขอโทษ หยาขอโทษ

หยารักพี่นะ

[Aug 27, 08:24 pm]

บางครั้งฉันก็รู้สึกทุกอย่างไม่ใช่เรื่องจริง

บางครั้งฉันเดินผ่านไปเรื่อย ๆ แต่ไม่มีใครสนใจ

เหมือนกับฉันไม่ได้อยู่ตรงนั้น

แค่ค่อยมองโลกกำลังหมุนไป

มันน่ากลัวมากเลย

แต่ก็รู้สึกเฉย ๆ แล้วก็สงบดี

มันเรียกว่าความว่างเปล่าและนั่นเป็นสิ่งที่ควรกลัวที่สุด

[Aug 29, 01:38 pm]

ฉันว่าฉันไม่โอเค

[Aug 30, 07:49 pm]

ฉันไม่เคยต้องมานั่งคิดว่าฉันจะเป็นยังไงถ้าแกไม่อยู่

บางที่ฉันก็อยากให้เป็นฉันที่นั่นอยู่ในรถนั่นแทนแก

ตั้งแต่แกไม่อยู่ทุกอย่างก็ไม่เหมือนเดิม

ฉันไม่ชอบเลย

[Sep 23, 06:02 am]

เริ่มเทอมใหม่ โรงเรียนใหม่

แม่ย้ายฉันให้มาเรียนที่นานาชาติแทนที่จะเป็นโรงเรียนรัฐ

ไม่ได้ดีแต่ก็ไม่ได้แย่

ไม่มีใครมองฉันด้วยสายตาสงสาร

ส่วนใหญ่ไม่มีใครรู้เรื่องฉันหรือแก

ทุกอย่างกลับไปเป็นปกติ

ก็พอรับได้อยู่

[Sep 23, 10:32 pm]

ฉันแผลอมองหาแกตลอดเลย

เวลาเดินเปลี่ยนคาบ ที่โรงอาหาร ในห้องสมุด

แต่ไม่มีแกอยู่เลย

[Oct 19, 08:52 pm]

วันนี้อาจารย์ให้อ่านผังกลางคืนฤดูร้อนแบบภาษาอังกฤษ

แกน่าจะชอบ

[Oct 31, 09:34 pm]

ฮาโลวีนแรกที่ไม่มีแก น่าเบื่ออย่างที่คิด

แม่เจีบกว่าเดิมจากที่เจีบอยู่แล้ว

ไม่แต่งบ้านเหมือนทุกปีด้วยซ้ำ ไม่มีขนมด้วย

ฉันนั่งอ่านนิยายจบไปสองเล่ม

แล้วก็หลับตอนกำลังอ่านเล่มที่สาม

ตื่นมาก็ร้องไห้ น้ำตาแตกไปหนึ่งแมตซ์ จากนั้นก็ส่ง
ข้อความให้แกคนที่ตายไปแล้ว

ยังไงก็เหอะ สุขสันต์ฮาโลวีนนะ

[Nov 25, 05:45 pm]

วันทำบุญโบสถ์โคตรน่าเบื่อ

ถ้าเกออยู่แกจะเกลียดงานนี้มากถึงมากที่สุด

กับข้าวไม่ได้แยแต่เมนูเดิมมาเป็นเดือนแล้ว

มันน่าเบื่อT_T

โลกวิญญานแกจะได้กินอะไรดี ๆ ไหมนะ

ยังไงก็น่าจะดีกว่าของฉันล่ะนะ

[Dec 25, 09:12 am]

ที่บ้านเรายังฉลองคริสต์มาสอยู่

แม่พยายามยิ้มแต่ฉันรู้ว่าแม่กำลังกลืนน้ำตาอยู่
ของขวัญปีนี้ฉันได้หนังสือเรื่องที่ชอบได้กับอุปกรณ์วาดรูป
สีน้ำต้งต่าง

แบบ ของดีมาก กลิ่นกระดาษคือหอมสุด ๆ
อย่าบอกแม่นะว่าฉันก็มีของขวัญให้แกเหมือนกัน

พวงกุญแจน้องผีแคสเปอร์ล่ะ

อยู่บนเตียงนะ

หวังว่าแกจะชอบ

[Mar 2, 11:18 am]

แม่พาฉันไปหาจิตแพทย์

คุณหมอเป็นผู้หญิง นิสัยดีมากเลยแหละ

คุณหมอมิเซ็มกล้าถ่ายรูปผีเสื้อที่เสื้อตัวนอก

มันดูเก่าแต่ยังเล่นแสงสวยมาก

คุณหมอมักจะลูบเข้มกัลดนั้นไม่กี่กำเอาไว้เฉย ๆ

แล้วยี้มไปด้วย

คุณหมอบอกว่าน้องสาวของคุณหมอให้มา

ฉันเกือบร้องไห้ตอนคุณหมอพุดแบบนั้น

พอกลับบ้านฉันก็ร้องไม่หยุดเลย

นั่นคงจะเป็นวิธีรักษาของหมอละมัง

ฉันคิดว่าอาจจะทำไม่ได้

แต่คุณหมอคิดว่ามันจะช่วยฉันได้

หวังว่าอะนะ

[Mar 4, 08:02 am]

ฉันเอาสร้อยข้อมือแกมาใส่

แล้วฉันจะไม่มีวันเอาออก

ไม่มีวัน

[April 8, 04:37 pm]

วันนี้เจอเด็กใหม่ที่ที่เรียนพิเศษด้วย ชื่อว่าจันทร์เจ้า
แบบว่า นั่งเรียนข้าง ๆ กันแล้วเขาทำน้ำหกใส่ชี้ที่ฉัน

ขอโทษขอโพยกันไปมา

แล้วก็นะ เขาน่ารักมากเลย

เขาให้ไอทีไลน์มากด้วย แถมยังแลกเบอร์กันอีก-

.....

แปบนะ

เขาส่งข้อความมาอะ

ไปละ

[April 8, 07:41 pm]

จันทร์เจ้าน่ารักมาก

เรียนเก่งแถมยังนิสัยดีอีก

รู้สึกเหมือนใจเต้นแรงจนจะระเบิด

[April 23, 08:13 pm]

จันทร์เจ้าชวนไปเที่ยวแหละ

มีคนมาขอฉันไปเที่ยวด้วย

เราไปร้านขนมเปิดใหม่

สั่งขนมมากินจนแน่นพุงไปหมด

เราผลัดกันพูดคุยเล่าเรื่องตลกไปมา
ให้ตาย เป็นรอยยิ้มที่สวยจนละลายตาไม่ได้เลย

[April 25, 01:35 pm]

โอเค จันทรเจ้าขอฉันเป็นแฟน

แฟนแบบ GIRLFRIENDS

หัวใจจะวายแล้วเดินเป็นจิ้งหระฮุมบ้า

[June 17, 16:30 pm]

แกไม่อยู่ครบหนึ่งปีแล้ว

ฉันยังเสียใจที่แกไม่ได้อยู่ตรงนี้กับฉัน

ขอโทษนะที่วันนั้นขอให้แกมารับฉัน

ขอโทษที่แกต้องมาตาย

ขอโทษที่ฉันทำอะไรไม่ได้เลย

เหนื่อยจัง

ฉันรักแกนะ

แกไม่อยู่แล้วแต่ฉันยังรักแก

และฉันไม่คิดจะเลิกด้วย

และนั่นทำให้ฉันยังรู้สึกเสียใจ

[June 29, 02:00 pm]

ฉันดีขึ้นมาแล้ว

ก็มีเซร้านิด ๆ แต่ก็ดีขึ้นแล้ว

ไม่ได้ทำให้ฉันเจ็บเท่าปีที่แล้ว

ฉันดีใจที่ได้เป็นน้องแก

[Sep 18, 23:00 pm]

วันนี้ฉันแก่กว่าแกอย่างเป็นทางการแล้ว

และหลังจากนี้ทุกวัน ทุกชั่วโมง ทุกนาที

ฉันก็จะแก่กว่าแกไปเรื่อย ๆ

ดังนั้น ทั้งเพื่อตัวแกและตัวฉันเอง

ฉันจะพยายามมีชีวิตต่อไปให้ได้

คุณหมอบอกเรื่องการปล่อยวาง

พูดเรื่องความยึดติดที่ไม่ควรมีไปตลอด

ไม่ใช่เรื่องผิดที่จะปล่อยวาง ให้ตัวเองหายใจบ้าง

แล้วก็จริงอย่างที่คุณหมอบอก

ฉันจมอยู่ตัวเองมาตลอดตั้งแต่แกไม่อยู่

ความรู้สึกผิดถ่วงฉันเอาไว้ไม่ให้หนี

ดังนั้น นี่จะเป็นครั้งแรกที่ฉันจะทำเพื่อตัวเองบ้าง

และเพราะแบบนี้ฉันต้องปล่อยแกไป

นี่จะเป็นข้อความสุดท้ายจากฉันคำบอกลาครั้งสุดท้าย

ขอบคุณที่ให้ฉันได้เป็นน้องของแก

ขอบคุณที่มาเป็นพี่สาวของฉัน

ยาหยีรักพี่แก้วตานะ

ลาก่อน

ต้องการลบห้องแชทนี้หรือไม่?

ใช่ ไม่

เหตุผลของคนไม่เอาถ่าน

ไม่มีวันไหนเลยที่ใจเนบพไม่รู้สึกเหนื่อย ทุกวันของเขามีแค่เหนื่อยมากกับเหนื่อยน้อย บางครั้งแค่เหนื่อยกาย บางครั้งแค่เหนื่อยใจ หรือบางครั้งก็เหนื่อยทั้งกายและใจ พูดแบบนี้อาจดูเหมือนว่าเขาพูดเกินความเป็นจริงไปหรือเปล่า จะเหนื่อยอะไรนักหนาทั้งนี้ ก็แค่เด็กอายุ 17 ธรรมดาคนหนึ่ง แต่เขาก็หมายความว่าอย่างที่บอกไปจริง ๆ แม้ว่าเขาอาจจะมีความสุขที่เคยผจญคนหลาย สนุกสนาน และหัวเราะอย่างมีความสุข แต่เขาจำความรู้สึกเหล่านั้นไม่ได้แล้ว

อยากจะหลับตาลงแล้วจมดิ่งไปกับความมืดมิด
อยากจะหายไปแล้วไม่มีใครออกตามหา
อยากจะถูกลืมว่า
เคยมีตัวตนอยู่บนดาวเคราะห์ที่เรียกว่าโลก

เขาเหนื่อยเกินกว่าที่จะรับไหวแล้ว

.....

สายตาว่างเปล่าของเจนภพจด์จึงไปที่เพดานสี
ขาวสะอาดตาประดับด้วยดาวเรืองแสง เขามองเพดาน
ห้องนอนของเขามานานเกือบชั่วโมงแล้วและยังไม่มีท่าที่
ว่าจะเลิกมอง วันนี้เป็นอีกวันที่เขาเลือกเดินเข้าห้องนอนที่
เปรียบเสมือนป้อมปราการและหลุมหลบภัยของเขาทันทีที่
ถึงบ้านแทนที่จะใช้เวลาไปกับครอบครัวเหมือนอย่าง
ครอบครัวอื่น เขาจินตนาการไม่ได้ว่าคนอื่น ๆ จะใช้เวลา
กับพ่อแม่ของตนเองอย่างไร ถ้าเป็นครอบครัวของน้องชาย
ข้างบ้านคงจะเป็นการนั่งอ่านหนังสือเงียบ ๆ ด้วยกันละมั้ง
เขาอดรู้สึกอิจฉาไม่ได้เพราะแม้ว่าเด็กชายที่เขาเอ่ยถึงจะ
อายุน้อยกว่าเขา แต่ทุกครั้งที่เขามีโอกาสได้พูดคุยกับเด็ก
คนนั้น เจนภพก็พบว่าเขาดูมีความเป็นผู้ใหญ่มากกว่าตัว
เขาเองเสียอีก แถมพ่อแม่ของน้องชายข้างบ้านยังใจดีกับ
เขามากด้วย ทุกครั้งที่เขาเห็นภาพครอบครัวที่คอยโอบ
กอดและประคับประคองกันและกันข้างคู่อุ่นและ

อ่อนโยนจนเขารู้สึกหายใจไม่ออกและต้องเบือนหน้าหนี เพราะถ้ามองนานมากกว่านั้นเขาจะทำสีหน้าแปลก ๆ ออกไปเป็นแน่

เจนภพหลับตาลง ปล่อยให้เวลาและความคิดไหล ผ่านไปพร้อมกับเพลงที่เปิดคลออยู่บนโต๊ะเขียนหนังสือ เพลงแล้วเพลงเล่าจนกระทั่งเขาได้ยินเสียงเคาะประตูดัง ขึ้น

“พี่เจน กับข้าวเสร็จแล้วนะ” แม่ของเขาเอ่ยเบา ๆ หลังจากที่ได้เคาะประตูสองสามครั้ง เขาลืมตาขึ้นแล้วถอนหายใจเบา ๆ ก่อนจะถูกขึ้นนั่งแล้วตอบกลับ

“แป๊ปหนึ่งครับ เดี่ยวเจนลงไป” เขาเอื้อมมือกดหยุดเพลงที่กำลังเล่น นั่งนิ่งอยู่แบบนั้นสักพักแล้วลุกขึ้น พร้อมสูดหายใจเข้าลึก ๆ เต็มปอดราวกับว่าเขากำลังจะออกไปรบ

ช่วงเวลาที่เขายากหลบเพียงมากที่สุดมาถึงอีกครั้ง

เจนภพเปลี่ยนจากชุดนักเรียนเป็นเสื้อยืดกับ

กางเกงขาสั้นตัวโปรดแล้วเปิดประตูออกไป

กลิ่นอาหารหอมฉุยลอยมาเตะจมูก น่าจะมีเมนูโปรดของเขากับน้องชายอย่างละจาน แล้วก็แกงพื้นเมืองรสจัดจ้านจากบ้านเดิมของแม่ เขาได้ยินเสียงพ่อกับน้องคุยกันที่ห้องนั่งเล่นจึงเดินเสียงไปช่วยแม่ยกอาหารและจานชามมาวางบนโต๊ะอาหาร

“เดี๋ยวเจนนยกแกงกับจานเอง แม่เอาแค่น้ำกับแก้วไปก็พอ” ผมพูดขึ้นเมื่อเห็นว่าแม่กำลังยกจานออกมาจากตู้แม่ตอบรับแล้วยิ้มให้เขาเล็กน้อยก่อนจะพลิกทางให้เขายกชามน้ำแกง พร้อมกับจานซอมน้ำส้มสำหรับสี่คนพ่อแม่ลูก แม่เรียกพ่อกับน้องที่กำลังคุยกันอย่างออกรสให้มากินข้าว น้องชายของเขารีบเดินจนเหมือนวิ่งมาที่โต๊ะอาหารจนแม่เอ็ดใส่ น้องเล็กน้อย แต่น้องชายของเขาแค่นั่งนิ่งแล้วตอบกลับด้วยความทะเล้นทำให้สุดท้ายแล้วแม่ก็ส่ายหน้าพร้อมรอยยิ้มน้อย ๆ อย่างระอาใจ

พ่อกับแม่พูดจาหยอกกันเล็กน้อยพอเป็นพิธีแล้วกดเปิดโทรทัศน์หาช่องข่าวดูก่อนที่พวกเขาจะเริ่มกิน

อาหารด้วยกันอย่างเงียบงัน เวลาที่พวกเขากินอาหาร
ร่วมกันมักจะเป็นเช่นนี้เสมอ เสียงนักข่าวรายงานข่าว
ประกอบกับเสียงของพ่อที่วิจารณ์เป็นพัก ๆ ส่วนมากจะ
เป็นการแสดงความคิดเห็นถึงมุกตลกที่ทำให้แม่กับ
น้องชายหัวเราะ ส่วนเจนภพจะแค่นั่งยิ้มแล้วพยักหน้าเป็น
บางครั้งแล้วกินอาหารเงียบ ๆ ต่อไป

ขณะที่นักข่าวรายงานข่าวเกี่ยวกับเพชรรวม
ภาพถ่ายที่กำลังเป็นกระแสโด่งดังในโลกออนไลน์ของเด็ก
หนุ่มเชื้อสายไทยที่ตอนนี้อาศัยอยู่ที่ต่างประเทศ พ่อก็พูด
ขึ้นมา

“เด็กสมัยนี้มันเก่งกันขนาดนี้แล้วเหอ แต่ละภาพ
สวย ๆ ทั้งนั้น”

“จินเองก็ทำได้เออะ” เด็กชายตัวน้อยพูดขณะที่
กำลังจะตักอาหารเข้าปากด้วยความมั่นใจ ทำเอาทุกคน
รวมถึงเจนภพหัวเราะออกมาน้อย ๆ

“ถ่ายสิรูป เบลอไปแล้วเก๋อย่างน้องจินนี่กล้า
พูดได้นะ” แม่พูดแซวเมื่อนึกถึงฟิล์มภาพถ่ายที่ใช้ไม่ได้เกิน

ครึ่งเพราะลูกชายคนเล็ก

“แม่อะ! ก็กลั้มันไม่ดีไง ซึ่กัลั้มใหม่ให้จินลี
เดี๋ยวลูเลย”

“กะล่อนให้มันน้อย ๆ หนอยเถอะไอ้เด็กคนนี่” พ่อ
ยกมือมาขี้มของลูกชายคนเล็กด้วยความมั่นใจ

“หึ้ย รู้ทันกันซะได้” เจนภพรู้ดีว่าน้องชาย
หมายความว่าอย่างไรที่บอกจริง ๆ ถึงแม้ว่าน้องของเขาจะ
ถ่ายรูปไม่ได้เรื่องเลยก็เถอะ แต่ถ้าน้องของเขาพยายาม
และตั้งใจกับอะไรแล้วละก็ ไม่ว่าจะยากแค่ไหนเด็กคนนั้นก็
จะทำได้ในที่สุด

“พีเจเนียบจ้งเลยวันนี้ เป็นอะไรหรือเปล่า” เสียง
เรียกของแม่ทำให้เขาที่กำลังก้มหน้าก้มตากินอาหาร
ตรงหน้าไม่พูดคุยกับใครต้องจำใจเงยหน้าขึ้นมาอย่างช่วย
ไม่ได้

“...ก็ไม่ได้เป็นอะไรนะครับ เจนแค่กินข้าวเพลิน
เฉย ๆ “ เขาตอบด้วยรอยยิ้มน้อย ๆ เพื่อไม่ให้แม่ของเขา
ต้องเป็นกังวล เขาแค่อยากให้ช่วงเวลานี้จบลงและรีบกลับ

บ้อมปรากฏการของเขาเสียที่

“ที่โรงเรียนเป็นยังไงบ้างละ” รวากับว่าพระเจ้าไม่
อยากปล่อยให้เขาเป็นอิสระจากโต๊ะอาหาร พ่อก็ถามเขา
ด้วยคำถามที่เขาไม่อยากตอบที่สุดขึ้นมา

“ก็ดีครับ เหมือนทุกวัน” น่าเบื่อเหมือนทุกวัน ไม่มี
อะไรเหมือนทุกวัน ทรมานอยู่เหมือนทุกวัน เจนภพได้แต่
พูดถ้อยคำเหล่านั้นในใจ เขาพยายามตักอาหารในจานเข้า
ปากให้เร็วที่สุดเพราะเขารู้ว่าคำถามที่พ่อของเขากำลังจะ
ถามต่อคืออะไร และเขาไม่อยากฟังพอ ๆ กับคำถามแรก

“ตอนนี้แกเทอมสองแล้วนะ วางแผนอนาคตแล้ว
หรือยังว่าจะเรียนอะไรต่อหลังจบมอหก” เขาคงจะเข้าไป
เพราะตอนที่ข้าวคำสุดท้ายถูกตักขึ้นมาพ่อก็ถามคำถาม
นั้นออกมาเสียแล้ว

“...เจนยังไม่คิดเลยครับ” เขายังคงก้มหน้า มือของ
เขาถือช้อนค้างไว้ เขาแปลกใจตัวเองที่ยังมีแรงถือช้อน
ไม่ไหวแบบนี้

พ่อไม่ได้ถามต่อ แม่กับน้องชายมองเขาและพ่อ

สลับกันไปมาแต่ไม่มีใครพูดอะไร ต่างคนต่างดักอาหาร
พร้อมกับดูข่าวเกี่ยวกับนักกีฬาเยาวชนในโทรทัศน์ เจนภพ
ลุกขึ้นแล้วขอตัวไปทำการบ้านที่ค้างเอาไว้ก่อนนำจานกับ
แก้วของตัวเองไปล้างที่หลังบ้าน ในหัวของเขามีแค่
ความคิดที่อยากจะเดินออกไปจากตรงนี้เขารีบล้างจาน
และเดินกลับห้องของตัวเองทันที

ทันทีที่เขาปิดประตูห้องนอน เจนภพก็กระโดดขึ้น
เตียงโดยไม่สนว่าตอนนี้ห้องของตนจะมีดเคียวและ
ตัวเองยังไม่ได้อาบน้ำเลยก็ตาม เขาพยายามไม่นึกถึง
คำถามที่พ่อถามเขาก่อนหน้านี้ แต่เสียงของพ่อก็ยังดังก้อง
อยู่ในหัวของเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่า เขาไม่รู้ว่าเพราะอะไรพ่อถึง
ถามเขาทุกครั้งทีกินข้าวด้วยกัน ปีที่แล้วยังไม่ถึงเท่าปีนี้ เขา
ยกมือมาลูบหน้าด้วยความเหนียวล้า สายตาของเขาจด
จ้องไปที่ดวงดาวเรืองแสงบนเพดานที่กำลังส่องแสงสีเขียว
อ่อนท่ามกลางความมืด

ไม่ใช่ว่าเขารำคาญที่พ่อถามแบบนั้น แต่เขาไม่รู้ว่า
เขาจะตอบอะไร

หากเขาตอบไปว่าเขาไม่มีความฝัน พ่อกับแม่จะ
โกรธเขาไหม

หากเขาตอบไปว่าเขาไม่รู้ว่าจะอนาคตจะทำอะไร พ่อ
แม่จะผิดหวังกับเขาหรือเปล่า

เจนภพรู้สึกว่าเขาชอบตาของเขาเริ่มร้อนผ่าว เขา
พยายามสุดหัวใจเข้าไปให้ลึกที่สุดแล้วปล่อยลมหายใจ
ออกมาทีเดียว เขาทำเช่นนี้ซ้ำไปซ้ำมาเพื่อควบคุมอารมณ์
ของตัวเองและไม่ให้น้ำตาของตัวเองไหลออกมา ไม่รู้ว่าเขา
กำลังเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นหรือเปล่าแต่ทำไมการกลืนน้ำตาถึงได้
ยากเย็นถึงขนาดนี้

เด็กชายจมอยู่ในความมืดมิดและความเงียบเป็น
เวลานาน เขาที่หัวใจเหนื่อยล้าก็ได้ผล็อยหลับไปอย่างไม
รู้ตัว

.....

ในขณะที่เขาจมดิ่งลงไปในห้วงแห่งความฝัน ภาพ
ที่เขาเห็นคือภาพความทรงจำที่เขาทิ้งไปแล้วว่าเคยมีอยู่
เด็กชายตัวน้อยก้มหน้าก้มตาปั้นดินน้ำมันด้วยความ

ประณีตโดยมีครูพี่เลี้ยงคอยดูแลอยู่ข้าง ๆ และสอนให้เขา
ปั้นดินน้ำมันเป็นรูปต่าง ๆ อย่างสวยงาม วิชาศิลปะเป็น
วิชาที่เขาชื่นชอบมากที่สุด เขาได้วาดรูปที่อยากวาด ได้
ระบายสีเต็มแผ่นกระดาษ และได้ปั้นดินน้ำมันเป็นรูปทรง
ต่าง ๆ ตามที่ใจต้องการ ครูประจำวิชาและครูพี่เลี้ยงมักจะ
เอ่ยปากชมว่าเขามีความสามารถด้านนี้ทำให้หัวใจของเขา
พองโตด้วยความสุข

ทุกวันเขาจะนำภาพวาดและดินน้ำมันปั้นของ
ตัวเองไปให้พ่อกับแม่ดู แล้วบอกว่าวันนี้คุณครูชมอะไรเขา
บ้าง เมื่อทำแบบนี้พ่อกับแม่ก็จะชมเขาด้วยเช่นกัน

ช่วงเวลาในตอนนั้นช่างมีความสุขเหลือเกิน
สำหรับเด็กชายวัย 8 ขวบคนหนึ่ง

.....

ภาพความฝันต่อมา เด็กชายดูโตขึ้นกว่าเดิม
เล็กน้อย เขากำลังนั่งร้องไห้อยู่ในห้องมืด ๆ คนเดียว เขา
เสียใจที่ไม่มีใครมาให้กำลังใจเขาตอนที่กำลังแข่งปั้นดิน
น้ำมันเลย ทั้งที่สัญญาแล้วว่าจะมา แต่สุดท้ายก็มีแค่

คุณครูและญาติผู้พี่มาให้กำลังใจเขา

เขาได้แต่สงสัยว่าทำไมผู้ใหญ่ถึงไม่รักษาสัญญา
รับปากหนักหนาว่าจะทำให้ได้ แต่สุดท้ายพวกเขาก็ลืม
การแข่งขันวันนั้นเขาได้ที่สองด้วยซ้ำ แต่เขาไม่คิดจะบอก
พ่อกับแม่ ไหน ๆ พวกเขาก็ไม่สนใจอยู่แล้ว เหยียดเงินถูก
ยึดเก็บในลิ้นชักแล้วปิดตายเอาไว้ตลอดไป

.....

นับแต่นั้นเขาก็ไม่เอางานศิลปะของตัวเองไปให้
ใครดูอีก ไม่ว่าจะภಾವาดหรือดินปั้น พ่อกับแม่ก็ไม่ถามอีก
ว่าทำไมเขาถึงไม่เอาผลงานของตัวเองให้พวกเขาดูอีกราวกับ
ว่าพวกเขาไม่ได้สนใจมันมาตั้งแต่แรก

และนั่นเป็นจุดเริ่มต้นที่เขาไม่เอายากพูดเรื่องของ
ตัวเองอีก

.....

ความรู้สึกที่เรียกว่าอิจฉาเป็นความรู้สึกที่ไม่ว่า
ใครก็ต้องมี ไม่ว่าจะมากหรือน้อย อย่างน้อยถ้ารู้สึกเศร้าก็
แค่กอดหรือได้กินของอร่อย ๆ เดี่ยวก็อารมณ์ดีขึ้นแล้ว ถ้า

รู้สึกโกรธก็แค่ใช้กำลังหรือปล่อยหมัดใส่อะไรสักอย่างก็เหมือนได้ระบายความโกรธแล้ว แต่ความอิจฉา ความอิจฉาจะเกาะกินจิตใจไปเรื่อย ๆ ไม่รู้จบเหมือนคำสาป สุมไพรชยาให้หัวใจมอดไหม้จนกว่าจะไม่เหลืออะไร

เจนภพรู้จักความอิจฉาเป็นอย่างดี

เจนภพชอบการวาดรูป เขาชอบศิลปะ เขารักการปั้นดินที่สุด เขามีสมุดออกแบบเป็นของตัวเอง (ซึ่งแน่นอนว่าไม่มีใครได้เห็นนอกจากเขา) เขาเล่นฟุตบอลกับน้องชายข้างบ้านได้อย่างสูสีแม้ว่าอีกฝ่ายจะเป็นอดีตนักกีฬาของโรงเรียนก็ตาม แต่มันก็แค่นั้น มันยังไม่พอสำหรับพ่อกับแม่ของเขาอยู่ดี

พวกเขามักจะพูดเปรยถึงการเรียนสาขาที่มีการงานมั่นคงและได้เงินเดือนละ เขาแผนพับมหาวิทยาลัยชื่อดังหลายแห่งมาให้เขาดูโดยไม่คำนวณความเป็นไปได้ว่าเขาจะสามารถสอบเข้าได้หรือเปล่า ไม่ใช่ว่าเขาเรียนไม่เก่ง เขาแค่ระดับประคองคะแนนให้ถึงเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยที่เขาต้องการจะเรียนต่อต่างหาก พอพ่อกับ

แม่เห็นก็นึกว่าเขาทำได้ทั้งที่เขารู้ตัวเองว่าเขาทำไม่ได้

เขาต้องฟัง คำพูดเกี่ยวกับอนาคตในรั้วมหาวิทยาลัยจากพ่อและแม่จนเขาชินชา จนกระทั่งน้องชายของเขาเริ่มฉายแววโดดเด่นอย่างที่พ่อกับแม่ต้องการ พวกเขา ก็เริ่มปล่อยเจเนทให้ได้หายใจบ้าง

ในตอนแรกเขาดีใจที่มีคนคอยช่วยเขารับแรงกระแทกจากความคาดหวังที่พ่อแม่มีให้ลูก แต่ความดีใจของเขาก็ถูกแทนที่ด้วยความอิจฉาเพราะเมื่อเขาเห็นว่าพ่อกับแม่สนับสนุนน้องชายของเขาในแบบที่เขาไม่เคยได้รับ ทั้งที่เจเนทพยายามให้พวกเขามองเห็นความสามารถของเขาจนท้อ แต่น้องชายของเขากลับไม่ต้องทำแบบเขาพ่อกับแม่ก็เตรียมทุกอย่างให้แล้ว

นอกจากน้องชายของเขาจะฉลาดและมีความสามารถเรื่องการเรียนแถมยังนิสัยดีกว่าเด็กคนอื่น ๆ เป็นไหน ๆ น้องชายของเขาก็มีความสนใจด้านศิลปะเหมือนกับเขา

เขาพยายามสุดความสามารถแต่ก็ถูกลืมไว้บนเวที

การแข่งขัน ส่วนน้องชายของเขาแค่บอกว่าอยากลองอะไรใหม่ ๆ แค่นั้นพอ กับแม่ก็จะหามาให้ทันที

บางทีเขาก็เคยคิดว่าเขาอาจจะไม่ใช่ลูกจริง ๆ ของพ่อกับแม่ แต่ดีเอ็นเอบนหน้ามันดันชัดเจนเกินไปทำให้ความคิดนั้นตกไป

เขาไม่โอ้อวดที่น้องชายของเขาเก่งกว่า เจนภพรักน้องชายของเขา เขาเฝ้ารอวันที่จะมีน้องมาตลอด และตั้งแต่ น้องของเขาเกิดมาเขาก็ไม่เคยผิดหวังที่มีน้องชายอย่างจินกร

เขาโอ้อวดที่พ่อกับแม่รักน้องชายของเขามากกว่า เขาต่างหาก ถึงคนเป็นพ่อแม่จะบอกว่ารักลูกเท่ากันแต่ในใจลึก ๆ ก็มีอันดับในใจอยู่แล้วว่าลูกคนไหนอยู่อันดับแรกอยู่แล้ว

ความโอ้อวดก็ตกใจเจนภพจนหัวใจเป็นโพรงใหญ่ เขาเคยเสียใจที่พยายามไม่มากพอ เขาเคยรู้สึกท้อเพราะเขาทำตัวไม่คู่ควรหรือเปล่าพ่อกับแม่ถึงมองข้ามเขาไปในตอนนั้น

จนกระทั่งไม่เหลืออะไรให้กัดกินอีก จากความ
อิจฉากลายเป็นความเฉยชา เขาไม่สนใจแล้วว่าใครจะคิด
อย่างไรกับเขา เขาไม่คิดแล้วว่าต้องทำอะไรให้ครอบครัว
มอบความรักให้เขาแบบที่มอบให้กับน้องชาย
เขาพอแล้ว

.....

แม้ว่าพวกเขาจะไม่สามารถรักเจนภพเหมือนที่รัก
น้องชายของเขาได้ แต่เจนภพก็รู้ว่าพ่อกับแม่ของเขารักเขา
อย่างน้อยก็ยังใจดีไม่กดดันเขา

แม้จะพูดเสียบ ๆ เคียง ๆ เรื่องอนาคตแต่ก็ถาม
ความสมัครใจเขา (ถึงจะถามบ่อยจนเรียกว่าถึกกว่า
คลื่นวิทยุ)

แม้เขาจะทำตัวลอยชายไม่เอาไหนราวกับใช้ชีวิต
ไปวัน ๆ พวกเขาก็ไม่ได้ใจร้ายและยังอดทนกับเขาเสมอ
เขาพอแล้ว เขายอมรับตัวเองได้แล้ว

.....

เจนภพลืมตาขึ้นท่ามกลางความมืด ดาวเรืองแสง

พลาสติกที่ติดเอาไว้บนเพดานเรื่องแสงกว่าปกติ ไบหน้ายัง
เป็นนคราบน้ำตาเล็กน้อย นอกหน้าต่างยังเจ็บสวดได้
เสียงไก่ขันหรือนกร้อง

ไม่รู้ว่เพราะข่าวของตากล้องวัยรุ่นในต่างประเทศ
หรือคำถามของพ่อที่ถามเขาตอนมือเย็นทำให้เขาฝันถึง
เรื่องในอดีต อาจจะใช้ทั้งสองเรื่องหรือไม่ใช้ทั้งสองเรื่องก็
ได้

เด็กหนุ่มลูบไบหน้าตัวเองเบา ๆ ก่อนจะขมตา
หลับอีกครั้ง

แม้ว่าจะไม่ใช่ความทรงจำที่น่าคิดถึงแต่เจนนาก็
เริ่มเห็นคำตอบของคำถามของพ่อที่คอยถามเขามาตลอด
และคำถามที่เขาคอยถามตัวเองมานาน อาจแค่เดือน
รางวัลแต่เขาก็เริ่มเห็นแสงสว่างที่ปลายทางแล้ว

...ทุกคนต่างมีความไม่เอาถ่านอยู่ในตัวเอง...